

ROK CZWARTY

(11)

AKADEMJA GÓRNICZA W KRAKOWIE

SKŁAD PERSONALU. PROGRAM NAUKOWY.
ZAKRESY WYKŁADÓW. WARUNKI PRZYJĘCIA.
PRZEPISY EGZAMINACYJNE. SPRAWOZDA-
NIE REKTORATU ZA R. 1921/2. SPRAWOZDA-
NIE KURATORJUM FINANSOWEGO.

1922/23

1922

NAKŁADEM AKADEMII GÓRNICZEJ W KRAKOWIE

Kancelarja Akademji mieści się przy ul. Loretańskiej l. 18 na I piętrze (Numer telefonu 3593). Budynek podgórski ma stację telefoniczną Nr. 3385. Zgłoszenia osobiste na I-szy rok 16 września (dla kandydatów z Krakowa), 18 i 19 września (dla zamiejscowych); egzamin kwalifikacyjny na I-szy rok od 20 do 23 września. Wpisy na wszystkie lata studiów od 25 do 27 września. Wpisy dodatkowe 16 października. Egzamina kursowe od 18 do 23 września. Początek wykładów 2-go października. Termin uroczystego otwarcia roku szkolnego i imatrykulacji ogłosi się później.

2.502

2.502

SKŁAD PERSONALU AKADEMJI.

Rektor:

Prof. Inż. Dr. Jan Studniarski.

Prorektor:

Prof. Dr. Antoni Hoborski.

Dziekan Wydziału Górniczego:

Prof. Inż. Oskar Nowotny.

Dziekan Wydziału Hutniczego:

Prof. Inż. Antoni Rodziewicz-Bielewicz.

Kollegjum Profesorów:

a) Profesorowie zwyczajni:

Jan Zarański, inż. górniczy, docent prywatny prawa górniczego Uniwersytetu Jagiellońskiego, przewodniczący komisji Ministerstwa Przemysłu i Handlu dla kodyfikacji prawa górniczego, wiceprezes warszawskiego Koła Związku Górników i Hutników, prezes Związku producentów i rafinerów olejów mineralnych, wiceprezes państwowej Rady naftowej, b. przewodniczący Komitetu szkoły górniczej w Dąbrowie śląskiej, b. poseł do parlamentu austriackiego — zwyczajny profesor prawa górniczego (ul. Karmelicka 38, tel. 260).

Antoni Hoborski, doktor filozofji, licencyant nauk ścisłych Uniwersytetu paryskiego, docent prywatny matematyki Uniwersytetu Jagiellońskiego z tytułem profesora zwyczajnego, członek Państwowej komisji egzaminacyjnej dla kandydatów na nauczycieli szkół średnich, b. profesor szkoły średniej — zwyczajny profesor matematyki i b. dziekan wydziału górniczego

Akademji Górniczej w r. szk. 1919/20, rektor Akademji Górniczej, w l. szk. 1920/22 (ul. Smoleńska 26).

Jan Stock, doktor filozofji, b. docent prywatny fizyki Uniwersytetu lwowskiego, b. docent mechaniki w politechnice lwowskiej, b. profesor szkoły średniej — zwyczajny profesor fizyki i dziekan wydziału górniczego Akademji Górniczej w r. szk. 1920/21 (Dębniaki, ul. Zgody 6).

Jan Studniarski, dyplomowany inżynier elektrotechniczny, doktor inżynierji, b. docent wojskowej akademji technicznej w Berlinie, b. dyrektor elektrowni i tramwaju w Tarnowie, b. wiceprezydent m. Poznania, b. członek Rady Związku elektrowni polskich, b. członek Rady elektrotechnicznej przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu, prezes Krakowskiego Towarzystwa technicznego, — zwyczajny profesor elektrotechniki i dziekan wydziału górniczego w r. szk. 1921/22, rektor Akademji w r. szk. 1922/23 (Podgórze, ul. Krzemionki, gmach Akademji).

Henryk Korwin Krukowski, inżynier górniczy, b. dyrektor zakładów metalurgicznych na Uralu i na południu Rosji, b. profesor szkoły technicznej im. Wawelberga i Rotwanda, b. docent i zastępca profesora w Politechnice Warszawskiej — zwyczajny profesor metalurgji żelaza Akademji Górniczej (ul. Loretańska 18).

Karol Bohdanowicz, inżynier górniczy, b. profesor Instytutu górniczego w Petersburgu — zwyczajny profesor geologii stosowanej (Budynek podgórski).

Antoni Rodziewicz-Bielewicz, inżynier-technolog, b. docent Instytutu Górniczego w Jekaterynosławiu, b. profesor zwyczajny i dziekan wydziału górniczego Politechniki Dońskiej w Nowoczerkasku — zwyczajny profesor mechaniki (budowy maszyn) hutniczej i dziekan wydziału hutniczego w r. 1921/22 i 1922/23 (ul. Zielona 20).

Oskar Nowotny, inżynier górniczy i hutniczy, b. adjunkt Akademji Górniczej w Leoben — zwyczajny profesor geodezyi i miernictwa górniczego i dziekan wydziału górniczego w r. szk. 1922/23. (Podgórze, ul. Krzemionki, gmach Akademji).

Henryk Czeczot, inżynier górniczy, b. profesor Instytutu Górniczego w Petersburgu — zwyczajny profesor górnictwa I (powraca jako repatriant do kraju).

b) Profesorowie nadzwyczajni:

Walerj Goetel, doktor filozofji, docent prywatny geologii w Uniwersytecie Jagiellońskim, b. asystent U. J., członek

komisji fizjograficznej Akademji Umiejętności w Krakowie — nadzwyczajny profesor geologii i paleontologii (ul. Szlak 4).

Wilhelm Staronka, doktor filozofji, b. asystent Uniwersytetu Jagiellońskiego, b. asystent Akademji Rolniczej w Dublanach, b. profesor szkoły średniej, docent prywatny chemji na Uniwersytecie Jagiellońskim — nadzwyczajny profesor chemji ogólnej (ul. Smoleńska 26).

c) Profesorowie kontraktowi:

Jan Krauze, rządowo upoważniony cyw. inżynier budowy maszyn, doktor nauk technicznych — b. asystent, konstruktor i docent Politechniki lwowskiej, b. kierownik departamentu technicznego Sekcji przemysłowej krajowej Urzędu odbudowy, b. dyrektor państwowych zakładów przemysłowych, b. zast. kierownika Oddziału Małopolskiego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, b. Sekretarz generalny Rady Zjazdów i Zrzeszeń Techników polskich, członek komitetu wojenno przemysłowego — kontraktowy profesor maszynoznawstwa I, (Florjańska 15, tel. 3530).

Edmund Chromiński, inżynier budowy maszyn — profesor kontraktowy maszynoznawstwa II (ul. Radziwiłłowska 28).

Iwan Feszczenko-Czopiwski, inżynier technolog — kontraktowy profesor metalografji.

Zastępcy profesorów:

Edward Drozdowski, doktor filozofji, b. asystent Uniwersytetu Jagiellońskiego — zastępca profesora chemji fizycznej i elektrochemji (ul. św. Jana).

Jan Suchanek, profesor I-ej szkoły realnej w Krakowie — zastępca profesora geometrii wykreślnej (ul. Łobzowska 45).

Zygmunt Rozen, doktor filozofji, b. asystent U. J., członek komisji fizjograficznej Akademji Umiejętności w Krakowie, docent płatny U. J. — zastępca profesora mineralogji i petrografji (ul. Piotra Michałowskiego 6, II p.).

Franciszek Drobniak, inżynier górniczy i hutniczy, b. dyrektor kopalni węgla w Brzeszczach, dyrektor kopalni w Tenczynku — docent „Wstępnych wiadomości z górnictwa“, zastępca prof. górnictwa I (ul. Kościuszki 40).

Izydor Stella-Sawicki, autoryzowany inżynier i geometra cywilny, concesjonowany budowniczy — zastępca profesora budownictwa i inżynierji (Al. Krasińskiego 14).

Stanisław Sowiński, inżynier-górnik — zastępca profesora metalurgji innych, poza żelazem metali.

Docenci płatni:

Roman Dawidowski, inżynier górniczy i hutniczy, st. radca górniczy i naczelnik salin w Wieliczce — docent technologii opałowej (Wieliczka, Państwowe saliny).

Kornel Michejda, doktor wszech nauk lekarskich, asystent kliniki chirurgicznej Uniwersytetu Jagiellońskiego — docent dla wykładów p. t. Udzielanie pierwszej pomocy w przypadkach nieszczęśliwych (ul. Kopernika 40).

Marjan Lang, profesor Akademii Handlowej w Krakowie, docent matematyki ubezpieczeniowej (ul. Czarneckiego 10).

Tomasz Janiszewski, doktor wszech nauk lekarskich, docent prywatny higieny U. J. fizyk miejski — docent higieny (ul. Długa 27).

Włodzimierz Stożek, doktor filozofji, profesor szkoły średniej, docent płatny Uniwersytetu Jagiellońskiego — docent geometrii elementarnej (ul. Konarskiego 10)

Edward Windakiewicz, inżynier górniczy, st. radca górniczy w Starostwie górniczym w Krakowie — docent halurgji i przemysłu solnego (Salwator, Anczyca 5).

Józef Modzelewski, inżynier hutniczy — docent technologii materiałów ogniotrwałych i elektrometalurgji (Sosnowiec, Elibor).

Lektorzy:

Michał Henryk Dziewicki, lektor Uniwersytetu Jagiellońskiego — lektor języka angielskiego II (ul. Szczepańska 11).

Władysław Folkierski, doktor filozofji, profesor nadzwyczajny Uniwersytetu Jagiellońskiego, b. profesor szkoły średniej — lektor języka francuskiego (Aleja Mickiewicza 29).

Stanisław Korbel, profesor Akademii Handlowej w Krakowie — lektor stenografji (ul. Pędzichów 3).

Marja Kowalska, lektorka języka rosyjskiego i języka angielskiego I (Al. Krasińskiego 17).

Adjunkt:

Jerzy Tokarski, inżynier bud. maszyn, inżynier ruchu w Zarządzie wodociągu miejskiego w Krakowie — adjunkt przy katedrze maszynoznawstwa ogólnego (ul. Senatorska-1).

Asystenci:

Stanisław Jaskólski, młodszy asystent przy katedrze mineralogji (ul. Morsztynowska 1).

Edward Passendorfer, doktor filozofji, asystent Państwowego Instytutu Geologicznego, — starszy asystent przy katedrze geologii i paleontologii.

Stanisław Mazurkiewicz, młodszy asystent przy katedrze geodezji i miernictwa podziemnego.

Władysław Limanowski, asystent przy katedrze chemji ogólnej i analitycznej.

Stefan Kaczmarz, asystent przy katedrze matematyki wyższej.

Stanisław Grobelny, młodszy asystent przy katedrze fizyki (do 31 lipca 1922).

Władysław Wójcik, młodszy asystent przy katedrze geodezji i miernictwa górniczego.

Władysław Wiernik, asystent przy katedrze elektrotechniki.

Karol Kolarzowski, asystent przy katedrze geometrii wykreślnej.

Kazimierz Vetulani, asystent przy katedrze mechaniki ogólnej.

Jan Kopystyński, inżynier, starszy radca budownictwa — starszy asystent przy katedrze maszynoznawstwa II.

Ludwik Totoś, asystent przy katedrze chemji ogólnej i analitycznej.

Karol Kluza, młodszy asystent przy katedrze budownictwa i inżynierji.

Stanisław Urbański, asystent fizyki (od 1 lipca 1922).

Adam Repetowski, mł. asystent przy katedrze maszynoznawstwa I.

Kazimierz Walter, doktor filozofji, asystent U. J. — starszy asystent przy katedrze chemji fizycznej i elektro-chemji.

Wacław Krzyżkiewicz, absolwent wydziału matematycznego, inżynier górniczy — starszy asystent przy katedrze górnictwa naftowego.

Pomocniczy asystenci:

Eugeniusz Panow przy katedrze geologii i paleontologii.

Kazimierz Jarzymowski	}	przy katedrze mineralogji i petrografji.
Wiktor Sielawa		

Elewi:

Antoni Sałustowicz przy katedrze fizyki.

Henryk Górka	}	przy katedrze geodezji i mierznictwa górniczego.
Henryk Jaśkiewicz		
Franciszek Jopek		
Józef Kołt		

Tadeusz Kozarski	}	przy katedrze maszynoznawstwa I.
Albin Tatara		

Edwin Deręgowski	}	przy katedrze geologii stosowanej.
Alojzy Stopa		

Karol Tobiczuk przy katedrze górnictwa I.

Tadeusz Czechowicz	}	przy katedrze maszynoznawstwa II.
Tadeusz Dobrzański		

Gustaw Titz	}	przy katedrze metalurgji żelaza.
Mieczysław Tyszek		
Leonard Zacharewicz		

Kazimierz Radźwicki przy docenturze elektrometalurgji.

Biblioteka:

Marja Kuszowa, kontraktowa bibliotekarka (ul. Morsztynowska 1).

Kancelarja:

a) Sekretarjat.

Ferdynand Goetel, literat — sekretarz Akademji Górniczej (ul. Mostowa 12 a).

Augusta Skowronkówna, urzędniczka (ul. Czysta 13).

Izabela Biernatowa, urzędniczka (ul. św. Marka 31).

b) Kwestura.

Franciszek Kocoł, kwestor (ul. Szewska 25).

Andrzej Wroceński, księgowy (ul. Starowiślna 44).

Jadwiga Mayerówna, urzędniczka (ul. Florjańska 7).

Mechanik:

Stanisław Wojtów, mechanik precyzyjny (Podgórze, gmach Akademji).

Laborant:

Henryk Grabowski, laborant Zakładu chemji ogólnej i analitycznej.

Praktykanci na laborantów:

Franciszek Kral w Zakładzie mineralogji i petrografji.
Stanisław Soja w Zakładzie geodezji i miernictwa górniczego.

Pedel:

Józef Góralczyk (ul. Loretańska 18).

Woźni :

Kajetan Szlosek, woźny stały.
Józef Mucha, woźny stały.
Ignacy Bochenek, woźny stały.
Franciszek Szczygieł, woźny stały.
Józef Wilk, woźny stały.

PROGRAM NAUKOWY ¹⁾.

Rok 1.

Nr.	PRZEDMIOTY	Wydz. gór.				Wydz. hutn.			
		I sem.		II sem.		I sem.		II sem.	
		wykl.	ćw.	wykl.	ćw.	wykl.	ćw.	wykl.	ćw.
1	Algebra wyższa	2	1	—	—	2	1	—	—
2	Rachunek różniczkowy i całkowy	4	2	4	2	4	2	4	2
3	Geometria analityczna	2	1	—	—	2	1	—	—
4	Geometria wykreślna	4	4	—	—	4	4	—	—
5	Fizyka	4	—	4	—	4	—	4	—
6	Chemia nieorganiczna	4	2	4	2	4	2	4	2
10	Krystalografia	—	—	3	1	—	—	—	—
19	Mechanika ogólna	2	1	4	2	2	1	4	2
24	Rysunek techniczny	—	—	—	2	—	—	—	4
34	Geodezja	4	2	2	4	—	—	—	—
35	Geodezja dla hutników	—	—	—	—	—	—	2	1
37	Wstępne wiadomości z górnictwa	—	—	2	—	—	—	—	—
59	Mechan. technologia metali i drzewa	—	—	4	—	—	—	4	—
65	Pierwsza pomoc w nagłych wypadkach	2	—	—	—	2	—	—	—
		28	13	27	13	24	11	22	11

Rok 2.

		III sem.		IV sem.		III sem.		IV sem.	
		wykl.	ćw.	wykl.	ćw.	wykl.	ćw.	wykl.	ćw.
5	Fizyka	—	3	—	—	—	3	—	—
7	Chemia analityczna jakościowa	—	4	—	—	—	8	—	—
8	Chemia " ilościowa	—	—	—	—	—	—	—	12
9	Chemia fizyczna i elektrochemia	—	—	—	—	4	4	—	—
11	Mineralogia	4	2	—	—	—	—	—	—
12	Petrografia	—	—	3	2	—	—	—	—
13	Mineralogia dla hutników	—	—	—	—	4	2	—	—
14	Geologia ogólna	4	2	—	—	—	—	—	—
15	Paleontologia i geologia historyczna	—	—	4	2	—	—	—	—
16	Geologia dla hutników	—	—	—	—	—	—	3	—
20	Hydraulika	—	—	2	1	—	—	2	1
21	Wytrzymałość materiałów	4	2	—	—	4	2	—	—
22	Statyka budowli	—	—	2	2	—	—	2	2
24	Rysunek techniczny	—	3	—	3	—	4	—	4
25	Elementy maszyn	2	—	2	1	2	—	2	1
27	Termodynamika techniczna	2	1	—	—	2	1	—	—
36	Miernictwo górnicze	4	2	2	2	—	—	—	—
46	Technika opałowa I	—	—	3	1	—	—	3	1
49	Metalurgia ogólna	—	—	—	—	—	—	2	—
50	Metalografia i przeróbka termiczna	—	—	—	—	—	—	4	4
		20	19	18	14	16	24	18	25

¹⁾ Dotąd nie zatwierdzony przez Ministerstwo W. R. i O. P.

Rok 3.

Nr.	PRZEDMIOTY	Wydz. gór.				Wydz. hutn.			
		V sem.		VI sem.		V sem.		VI sem.	
		wykt.	ćw.	wykt.	ćw.	wykt.	ćw.	wykt.	ćw.
17	Geologia stosowana	2	—	2	2	—	—	—	—
18	Nauka o złożach rud dla hutników	—	—	—	—	2	—	—	—
23	Budownictwo i inżynieria	4	2	2	2	4	2	2	2
26	Maszyny udźwigowe	3	2	—	—	3	2	—	—
28	Kotły parowe	2	2	—	—	2	2	—	—
29	Maszyny tłokowe	3	2	2	2	3	2	2	2
30	Maszyny wirujące	—	—	3	2	—	—	3	2
31	Elektrotechnika	4	—	4	3	4	—	4	3
38	Górnictwo I	4	2	4	2	—	—	—	—
39	Przeróbka mechaniczna węgla i rud	—	—	4	—	—	—	4	—
42	Głębokie wiercenie	—	—	2	—	—	—	—	—
44	Technologia ropy	—	—	4	2	—	—	—	—
47	Technika opałowa II	—	—	—	—	2	1	—	—
51	Materiały ogniotrwałe	—	—	—	—	2	2	—	—
53	Górnictwo-hutnicza analiza i probierstwo	—	6	—	—	—	6	—	6
55	Metalurgia żelaza	—	—	—	—	—	—	4	2
58	Przeróbka kowalnych metali	—	—	—	—	2	—	2	4
60	Prawoznawstwo ogólne	2	—	—	—	2	—	—	—
		24	16	27	15	26	17	21	21

Rok 4.

		VII sem.		VIII sem.		VII sem.		VIII sem.	
17	Geologia stosowana	2	—	—	—	—	—	—	—
31	Elektrotechnika	—	3	—	—	—	3	—	—
32	Mechanika górnicza	6	6	—	—	—	—	—	—
33	Mechanika hutnicza	—	—	—	—	6	6	—	—
40	Górnictwo II	8	4	—	—	—	—	—	—
41	Prowadzenie ruchu kopalnianego	—	—	3	—	—	—	—	—
43	Przemysł naftowy	4	2	—	—	—	—	—	—
45	Hutnictwo i przemysł solny	3	—	—	—	—	—	—	—
48	Koksownictwo i gazownictwo	—	—	—	—	2	1	—	—
52	Metalurgia innych metali	—	—	—	—	4	2	—	—
54	Metalurgia dla górników	—	—	2	1	—	—	—	—
55	Metalurgia żelaza	—	—	—	—	4	4	—	—
56	Elektrometalurgia	—	—	—	—	—	—	2	2
57	Odlewnictwo	—	—	—	—	2	2	—	—
61	Prawo górnicze i fabryczne	2	—	4	2	2	—	4	2
62	Organizacja przedsiębiorstw przemysł.	2	—	4	2	2	—	4	2
63	Statystyka górniczo-hutnicza	—	—	2	—	—	—	2	—
64	Ekonomia polityczna	—	—	2	—	—	—	2	—
66	Praca dyplomowa	—	—	—	12	—	—	—	12
		27	15	17	17	22	18	14	18

**PRZEJŚCIOWY PROGRAM NAUKOWY NA ROK
AKAD. 1922/23 ¹⁾.**

Rok 1.

Nr.	PRZEDMIOTY	Wydz. gór.				Wykl. hutn.				
		I sem.		II sem.		I sem.		II sem.		
		wykl.	ćw.	wykl.	ćw.	wykl.	ćw.	wykl.	ćw.	
1	Algebra wyższa	2	1	—	—	2	1	—	—	wspólnie z II r.
2	Rachunek różniczkowy i całkowy	4	2	4	2	4	2	4	2	
3	Geometria analityczna	2	1	—	—	2	1	—	—	
4	Geometria wykreślna	4	4	—	—	4	4	—	—	
5	Fizyka	4	—	4	—	4	—	4	—	
6	Chemia nieorganiczna	4	2	4	2	4	2	4	2	
12	Krystalografia	—	—	3	1	—	—	—	—	
19	Mechanika ogólna	2	1	4	2	2	1	4	2	
25	Rysunek techniczny	—	—	—	2	—	—	—	4	
34	Geodezja	4	2	2	4	—	—	—	—	
35	Geodezja dla hutników	—	—	—	—	—	—	2	1	
37	Wstępne wiadomości z górnictwa	—	—	2	—	—	—	—	—	
59	Mech. technologia metali i dośw.	—	—	4	—	—	—	4	—	
65	Pierwsza pomoc	2	—	—	—	2	—	—	—	
Rok 2.		28	13	27	13	24	11	22	11	
		III sem.	IV sem.	III sem.	IV sem.	III sem.	IV sem.	III sem.	IV sem.	
5	Fizyka	1	3	—	—	1	3	—	—	wspólnie z III r.
7	Chemia fizycz. i elektrochemia	—	—	—	—	4	4	—	—	
8	Chemia analityczna jakościowa	—	4	—	—	8	—	—	—	
9	ilościowa	—	—	—	—	—	—	9	—	
11	Mineralogia dla górników	4	2	—	—	—	—	—	—	
12	Petrografia	—	—	3	2	—	—	—	—	
13	Mineralogia dla hutników	—	—	—	—	4	2	—	—	
14	Geologia ogólna	4	2	—	—	—	—	—	—	
15	Paleontologia i geologia histor.	—	—	—	—	—	3	—	—	
16	Geologia dla hutników	—	—	—	—	—	3	—	—	
20	Hydraulika	2	1	—	—	2	1	—	—	
21	Wytrzymałość materiałów	4	2	—	—	4	2	—	—	
22	Statyka budowli	—	—	2	2	—	—	2	2	
24	Rysunek techniczny	—	4	—	4	—	4	—	4	
25	Elementa maszyn	2	—	2	1	2	—	2	1	
27	Termodynamika techniczna	—	—	2	1	—	—	2	1	
34	Geodezja	4	2	2	4	—	—	—	—	
35	Geodezja dla hutników	—	—	—	—	—	—	2	1	
36	Miernictwo górnicze	—	—	—	—	—	—	—	—	
46	Technika opałowa I	—	—	—	3	1	—	3	1	
49	Metalurgia ogólna	—	—	—	—	—	—	2	—	
50	Metalografia	—	—	—	—	—	—	4	2	
		21	20	18	17	17	24	20	21	

¹⁾ Dotąd przez Ministerstwo nie zatwierdzony.

Rok 3.

Nr.	PRZEDMIOTY	Wydz. gór.				Wykł. hutn.				
		V sem.		VI sem.		V sem.		VI sem.		
		wykt.	ćw.	wykt.	ćw.	wykt.	ćw.	wykt.	ćw.	
8	Chemja analityczna ilościowa	—	—	—	—	—	9	—	—	wspólnie z r. II
17	Geologia stosowana	2	—	2	2	2	—	2	—	
20	Hydraulika	2	1	—	—	2	1	—	—	
23	Budownictwo i inżynierja	4	2	2	2	4	2	2	2	
28	Kotły parowe	2	2	—	—	2	2	—	—	
29	Maszyny tłokowe	3	2	2	2	3	2	2	2	wspólnie z IV r. wspólnie z IV r. wspólnie z IV r.
30	Maszyny wirujące	—	—	3	2	—	—	3	2	
31	Elektrotechnika	4	—	4	3	4	—	4	3	
36	Miernictwo górnicze	4	2	2	2	—	—	—	—	
38	Górnictwo I	4	2	2	2	—	—	—	—	
39	Przeróbka mechan. węgla i rud	—	—	3	—	—	—	3	—	wspólnie z IV r. wspólnie z IV r. wspólnie z IV r.
42	Głębokie wiercenie	—	—	2	—	—	—	—	—	
44	Technologia nafty	4	2	—	—	—	—	—	—	
47	Technika opałowa II	—	—	—	—	2	1	—	—	
49	Metalurgia ogólna	—	—	—	—	2	—	—	—	
50	Metalografia	—	—	—	—	—	—	4	2	wspólnie z IV r.
51	Materiały ogniotrwałe	—	—	—	—	2	2	—	—	
53	Górniczno-hutnicza analiza	—	—	—	6	—	—	—	6	
55	Metalurgia żelaza	—	—	—	—	—	—	4	—	
58	Przeróbka kowalnych metali	—	—	—	—	—	—	2	—	
60	Prawoznawstwo ogólne	2	—	—	—	2	—	—	—	
		31	13	22	21	25	19	26	19	

Rok 4.

		VII sem.		VIII sem.		VII sem.		VIII sem.		
17	Geologia stosowana	2	—	—	—	—	—	—	—	wspólnie z III r.
31	Elektrotechnika	—	3	—	—	—	3	—	—	
32	Mechanika górnicza	4	2	2	4	—	—	—	—	
33	Mechanika hutnicza	—	—	—	—	4	2	2	4	
39	Przeróbka mechaniczna	—	—	3	—	—	—	3	—	wspólnie z III r.
40	Górnictwo II	6	2	2	2	—	—	—	—	
41	Prowadzenie ruchu kopalnianego	—	—	3	—	—	—	—	—	
42	Głębokie wiercenie	2	—	—	—	—	—	—	—	wspólnie z III r.
43	Przemysł naftowy	—	—	4	2	—	—	—	—	
44	Technologia nafty	4	2	—	—	—	—	—	—	wspólnie z III r.
48	Koksownictwo i gazownictwo	—	—	—	—	2	—	—	—	
50	Metalografia i przeróbka term.	—	—	—	—	2	2	—	—	
52	Metalurgia innych metali	—	—	—	—	4	2	—	—	

Nr.	PRZEDMIOTY	Wydz. gór.				Wydz. hutn.			
		VII sem.		VIII sem.		VII sem.		VIII sem.	
		wykł.	ćw.	wykł.	ćw.	wykł.	ćw.	wykł.	ćw.
53	Górnico-hutnicza analiza	—	3	—	—	—	6	—	—
54	Metalurgia dla górników	—	—	2	1	—	—	—	—
55	Metalurgia żelaza	—	—	—	—	4	2	—	—
56	Elektrometalurgia	—	—	—	—	—	—	2	2
51	Odlewnictwo	—	—	—	—	2	2	—	—
58	Przeróbka kowalnych metali	—	—	—	—	2	4	—	—
61	Prawo górnicze i fabryczne	2	—	4	2	2	—	4	2
62	Organizacja przedsiębiorstw	2	—	2	2	2	—	2	2
63	Statyka górnico-hutnicza	—	—	2	—	—	—	2	—
64	Ekonomia polityczna	—	—	2	—	—	—	2	—
66	Praca dyplomowa	—	—	—	12	—	—	—	12
		22	12	26	23	24	23	17	22

ZAKRESY OGÓLNE WYKŁADÓW W AKADEMII GÓRNICZEJ W KRAKOWIE.

1. Algebra — *prof. zw. Dr. A. Hoborski*: 2 godz. wykł. i 1 godz. ćw. na I sem. dla obu wydziałów. — Pojęcie liczby bezwzględnej i kolejne jego rozszerzenie, do zakresu pojęcia liczby zespolonej. — Zasada indukcji zupełnej. — Układ dziesiętkowy. — Zasady teorii liczb. Wyznaczniki. Równania 1-go, 2-go, 3-go i 4-go stopnia. Związki między współczynnikami równania a pierwiastkami. — Funkcje symetryczne pierwiastków. — Twierdzenie zasadnicze algebry. — Rozkład wielomianu na czynniki.

2. Rachunek różniczkowy i całkowy — *prof. zwycz. Dr. A. Hoborski*: po 4 godz. wykł. i 2 godz. ćw. na I i II sem. dla obu wydziałów. Pojęcie funkcji jednej i kilku zmiennych, jej granica i ciągłość. — Pojęcie pochodnej i różniczki. — Funkcje elementarne. Pojęcie ciągu. — Potęga o wykładniku niewymiernym. Zasady geometrii różniczkowej na płaszczyźnie. Maxima i minima. — Całka nieoznaczona, całka określona. — Całka niewłaściwa. Szeregi nieskończone; bezwzględna i warunkowa zbieżność. — Szeregi funkcyjne, szeregi jednostajnie zbieżne. — Własności szeregów potęgowych. — Wzór i szereg Taylora i MacLaurina. — Całka podwójna i potrójna. — Zastosowanie do geometrii powierzchni. — Środek masy i moment bezwładności.

3. Geometria analityczna — *Dr. Wł. Stożek*: 2 godz. wykł. i 1 godz. ćw. na I sem. dla obu wydziałów. — Rozwój zagadnień z geometrii i trygonometrii elementarnej. Geometria analityczna płaska i przestrzenna. — Zasady trygonometrii kulistej.

4. Geometria wykreślna — *zast. prof. J. Suchanek*: 4 godz. wykł. i 1 godz. ćw. dla obu wydziałów. — Zagadnienia o punkcie, prostej i płaszczyźnie w rzutach prostokątnych.

Transformacja pł. rzutów. — Powinowactwo i kolineacja środkowa układów płaskich. — Rzuty, cienie, przekroje płaskie

i siatki wielościanów. — Wielościany foremne i postaci kryształów układu regularnego. Rzut ukośny i rzut aksonometryczny prostokątny. — Rzut cechowany. — Zagadnienia praktyczne rzutu cechowanego. — Linje i powierzchnie krzywe. — Rzuty, cienie, przekroje płaskie, siatki powierzchni stożkowych i walcowych. — Przenikanie tych powierzchni. — Powierzchnie obrotowe. — Powierzchnie śrubowe.

Ćwiczenia konstrukcyjne w związku z materiałem naukowym.

5. Fizyka — *prof. zwyczaj. Dr. J. Stock:* po 4 g. wykł. na I i II sem. i 3 g. ćw. na III sem. dla obu wydziałów.

Nauka o promieniowaniu: Rodzaje promieniowania. — Zusady geometrycznej optyki. — Teoria instrumentów optycznych. — Interferencja, uginanie światła i polaryzacja.

Nauka o cieczach i gazach. — Hydrostatyka. — Właściwości ustalonego ruchu cieczy doskonałej. — Prawo Bernouilli'ego. — Prawa wypływu cieczy z naczyń. — Ciecze rzeczywiste. — Prawo Poiseuille'a. — Ruch burzliwy cieczy i prawo Reynolds'a. — Aerostatyka. — Prawa wypływu gazu z naczynia przez wąski otwór.

Nauka o cieple: Termometrja. — Kalorymetrja. — Zmiany stanów skupienia. — Termodynamika. — Procesy odwracalne i nieodwracalne. — I-sza i II-ga zasada termodynamiki. — Diagram pracy i ciepła. — Entropja. — Przewodnictwo cieplne. — Własności promieniowania. — Elementy kinetycznej teorii materji w związku z drugą zasadą termodynamiki.

Nauka o elektryczności i magnetyzmie. — Elektrostatyka. — Prawa przepływu prądu Ohma i Kirchhoffa. Elektroliza. — Ciepłe skutki prądu. — Elektromagnetyzm. — Indukcja. — Promienie katodowe i Röntgena.

6. Chemja nieorganiczna *prof. Dr. W. Staronka:* po 4 g. wykładu 2 g. ćw. na I i II sem. dla obu wydziałów. — Pojęcie substancji i charakterystyka przemian chemicznych. Zachowanie masy pierwiastków. — Prawa stosunków wagowych. — Energja chemiczna. — Tlen. Ciężary równoważnikowe. Symbole i równania chemiczne. — Stereochemja. — Wodór. Wartościowość. — Powinowactwo chemiczne. — Woda. — Prawo objętościowe. Gay-Lussaca. — Hypoteza cząsteczkowo-kinetyczna. — Teorja roztworów. Chlorowce i chlorowodory. — Ciężary cząsteczkowe i atomowe. Prawo działania mas i równowaga chemiczna. — Tlenki i kwasy chlorowców. — Dysocjacja elektrolityczna. —

Elektroliza. — Chemja jonów. — Systematyka tlenowców i azotowców. — Węgiel, krzem, bor. — System periodyczny. — Systematyka metali z uwzględnieniem technologii chemicznej najważniejszych metali. — Pierwiastki promienio-twórcze i ogólny pogląd na budowę materji.

Ćwiczenia. — Preparatyka szeregu ważniejszych pierwiastków, oraz połączeń, reprezentujących główne typy związków chemicznych.

7. Chemja analityczna jakościowa — *prof. Dr. W. Staronka*:
 { 4 godz. ćw. na III sem. dla wydz. górniczego.
 { 8 „ „ na III sem. dla wydz. hutniczego.

Wstępny wykład o zadaniach, metodach i czynnościach chemji analitycznej. — Reakcje najważniejszych katjonów i anjonów. — Oddzielanie pierwiastków poszczególnych grup analitycznych, oraz całych grup analitycznych od siebie. — Poszukiwania katjonów i anjonów w roztworach zawierających kilka soli.

8. Chemja analityczna ilościowa — *zast. prof. Dr. E. Drozdowski*: — 12 godz. ćw. na IV sem. dla wydz. hutniczego.

Wstępny wykład o metodach i czynnościach chemji analitycznej-ilościowej. Wybrane przykłady analizy wagowej, elektroanalizy, analizy miarowej i analizy gazowej według podręcznika Treadwella: „Chemja analityczna ilościowa“.

9. Chemja fizyczna i elektrochemja — *zast. prof. Dr. E. Drozdowski*: 4 godz. wykł. 4 godz. ćw. na III sem. dla wydz. hutniczego.

Wiadomości wstępne. — Szkic historyczny. — Prawa zachowawcze. — Prawa stosunków stałych i wielokrotnych i teoria atomowo-drobinowa.

Stany skupienia. — Własności gazów i kinetyczna teoria. — Skraplanie, własności cieczy. — Własności ciał stałych. — Własności mieszanin. — Rozczyny. Dyfuzja i osmoza.

Przemiany chemiczne. — Reguła faz. — Układy o jednym, dwu, trzech składnikach. — Prawo działania mas. — Równowagi chemiczne w gazach, cieczach. — Kinetyka chemiczna. — Reakcje jedno i dwu-drobinowe. — Kataliza i auto-kataliza.

Termochemja. — Przemiany cieplne. — Prawo Hessa. — Ciepło rozpuszczalności. — Ciepło zobojętniania. — Ciepło powstawania. — Ciepło spalania. — Powinowactwo chemiczne. — Zasada maksymalnej pracy. — Swobodna energja. — Zasada Le Chatelier'a.

Elektrochemia. — Rozwój historyczny i pojęcia zasadnicze. — Teoria dysocjacji elektrolitycznej i jej zastosowanie. — Przewodnictwo elektrolityczne. — Siła elektrobodźcza i elektrochemiczne powstawanie prądu elektrycznego. — Polaryzacja i elektroliza.

Ćwiczenia z chemii fizycznej, termochemii i elektrochemii według podręcznika Dra M. Centnerszvera i Dra W. Świętosławskiego.

10. Krystalografia — *zast. prof. Dr. Z. Rozen*: 3 godz. wykł. 1 godz. ćw. na II sem. dla wydz. górniczego.

Krystalografia geometryczna. — Definicja kryształu. — Zasadnicze prawa krystalograficzne. — Rzutowanie kryształów. — Obliczanie stałych geometrycznych. — Podział na klasy symetrii i układy. — Ustrój kryształów. — Prawo zrastania się kryształów.

Krystalografia fizyczna. — Własności optyczne kryształów i metody ich oznaczania. — Własności termiczne, elektryczne, galwaniczne, magnetyczne, promieniotwórcze; topliwość, ciężar właściwy, sprężystość, spójność, łupliwość, przełam, płaszczyny uskokowe, twardość, rozpuszczalność.

11. Mineralogja — *zast. prof. Dr. Z. Rozen*: 4 godz. wykł. i 2 godz. ćw. na III sem. dla wydz. górniczego.

Mineralogja ogólna. — Definicja minerału. — Badanie minerałów na drodze suchej i mokrej. — Obliczanie wzorów chemicznych izomorfizm i polimorfizm, geneza i przeobrażenie się minerałów, parageneza i występowanie w przyrodzie. — Podstawy systematyki. — Podział na gromady, uwzględniający własności chemiczne, tudzież rzędy, obejmujące fizykę minerałów.

Mineralogja szczegółowa. — Systematyka ze szczególnem uwzględnieniem minerałów kruszczowych i innych minerałów użytecznych.

12. Petrografia — *zast. prof. Dr. Rozen*: 3 godz. wykł. i 2 godz. ćw. na IV sem. dla wydziału górniczego.

Petrografia ogólna. — Definicja skały. — Metody badania skały. — Oddzielanie minerałów metodami chemicznymi i fizycznymi. — Ważniejsze minerały skałotwórcze i optyczne metody ich rozpoznawania. — Minerały kontaktowe. — Minerały kosmicznego pochodzenia. — Pojęcie magmy i jej dyferencjacja.

Petrografia szczegółowa. — Podział skał na podstawie genezy i własności chemicznych. — Interpretacja analizy chemicznej skały. — Przeobrażenie się skał. — Rozpowszechnie-

nie w Polsce ze szczególnem uwzględnieniem soli potasowych.

13. Mineralogja dla hutników — *zast. prof. Dr. Z. Rozen:* 4 godz. wykł. i 2 godz. ćw. na III sem. dla wydz. hutniczego. Krystalografja, mineralogja i petrografja (10—12) w skróceniu i w dostosowaniu do wymagań metalurgji.

14. Geologja ogólna — *prof. Dr. W. Goetel:* 4 godz. wykł. i 2 godz. ćw. na III sem. dla wydz. górniczego.

Wstęp, zasadnicze pojęcie, podział geologii. — Krótki przegląd okresów i formacji geologii historycznej. — Geologja geofizyczna. — Wulkanizm. — Trzęsienia ziemi. — Tektonika, poruszenia skorupy ziemi; powstawanie gór. Działanie atmosfery wód i lodów, organizmów. — Budowa geologiczna ziem polskich.

Ćwiczenia. Oznaczenie skał. — Skały osadowego pochodzenia: mechanicznego, chemicznego, organicznego. — Skały krystaliczne: głębinowe, wylewne.

15. Paleontologja i geologja historyczna — *prof. Dr. W. Goetel:* 4 godz. wykł. i 2 godz. ćw. na IV sem. dla wydz. górniczego.

Paleontologja. — Zasadnicze pojęcia, podział paleontologii; systematyka paleontologiczna. — Paleozoologja: pierwotniaki jamochłony, szkarłupnie, robaki, mięczakowate, mięczaki, członkonogi, ryby, płazy, ptaki, ssaki. — Paleofytologja: kryptogamae, phanerogamae.

Geologja historyczna. Wiadomości ogólne; zasady podziału stratygraficznego. — Okres archaiczny. — Okres paleozoiczny: a) kambrjum, b) sylur, c) dewon, d) karbon, e) perm. — Okres kenozoiczny, trzeciorzęd.: a) paleocen, b) eocen, c) oligocen, d) miocen, e) pliocen, czwartorzęd.: a) dyluwjum, b) aluwjum.

Ćwiczenia paleontologiczne i kartograficzne. — Oznaczanie skamielin zwierzęcych i roślinnych. — Rysowanie profilów z map. — Wstęp do kartografji, używanie kompasu w zdjęciach geologicznych, zasady kartografowania i profilowania geologicznego. — Rysowanie profilu geologicznego: a) z Podola, b) z Niemiec środkowych, c) z Dalmacji.

Wycieczki geologiczne do bliższych okolic Krakowa (pół do całodniowe) odbywają się w ciągu IV (letniego) sem. dłuższa zaś wycieczka (4—5 dniowa) do odleglejszych miejscowości po ukończeniu roku szkolnego.

16. Geologja dla hutników — *asyst. Dr. E. Passendorfer:* 3 godz. wykł. na IV sem. dla wydz. hutniczego.

Geologja ogólna (14) z odpowiedniem skróceniem wszyst-

kich działów, a rozszerzeniem przeglądu geologii historycznej, oraz dodaniem charakterystyki najważniejszych skamielin przechodnich. — Zleconym jest udział hutników w paru wycieczkach geologicznych wspólnie.

17. Geologia stosowana — *prof. zwyczaj. Inż. K. Bohdanowicz*: po 2 godz. wykł. na V, VI i VII sem. i 2 godz. ćw. na VI sem. dla wydz. górniczego.

Część wstępna. Zasadnicze pojęcia w zakresie przedmiotu i znaczenie jego teoretyczne i praktyczne. — Stopień koncentracji metali w ich złożach. — Powstawanie minerałów rudnych i towarzyszących. — Chemiczna działalność wód podziemnych. Geneza wód i zawartych w nich substancji. — Stosunek złóż minerałów użytecznych do procesów geologicznych. — Kłasyfikacja złóż. — Forma i budowa złóż. — Rozmieszczenie materiału w złożach, partje bogate; zmiany pierwotne i powtórne. — Najbardziej pospolite rudy.

Część specjalna. — Złoża magmatyczne. — Chromit. magnetyt. Siarczki miedzi i niklu, piryty. — Platyna. Diament. Złoża w postaci lejek pegmatytowych, feldspat, mika, apatyt. Złoża kontaktowo-metamorficzne. — Magnetyt. Złoża utlenionych rud manganu i cynku. — Złoża przeważnie siarczków miedzi, cynku i inne. — Złoża siarczków przeważnie cynku i ołowiu ze srebrem, częściowo z kasyterytem. — Złoża grafitu. Złoża powstałe w genetycznym stosunku do przyczyn ogniowych przy warunkach temperatury i ciśnienia: a) wysokich, (żyły kasyterytu. żyły złotoносne), b) średnich (żyły złota i inne złoża srebra, ołowiu i cynku, żyły miedzi, złoża pyritowe miedzi), c) złoża związane z wulkaniczną działalnością blisko powierzchni ziemi (żyły srebra i złota, rtęci). Złoża niezwiązane z przyczynami ogniwymi, lecz powstałe wskutek wprowadzenia materiału w skały. — Złoża rud ołowiu i cynku, złoża żelaznych rud. — Złoża powstałe przez koncentrację materiału w samych skałach. — Złoża rud miedzi, wanadu, złoża w związku z nolitizacją (miedź), w związku z metamorfizmem (żelazo, mangan), w związku z procesem eluwialnym (rudę niklu, żelaza, manganu). — Złoża boksytu. — Złoża osadowe rud żelaznych manganowych. — Złoża siarki. Złoża fosforytów. — Złoża okruchowe. — Typy złóż złota Północnej Ameryki, Australji, Syberji. — Konglomeraty Witwatersanda.

18. Nauka o złożach rud dla hutników. — 2 godz. wykł. na V sem. dla wydziału hutniczego.

Tymczasowo hutnicy słuchają wykładów geologii stosowanej (17) wspólnie z górnikami w zakresie 4 pierwszych godzin wykładów.

19. Mechanika ogólna — *vacat*: 2 g. wykł. i 1 g. ćw. na I sem. i 4 g. wykł. i 2 g. ćw. na II sem. dla obu wydziałów.

Rachunek punktów materialnych i wektorów swobodnych. Współrzędne barycentryczne. Linje wpływowe współrzędnych barycentrycznych. Rozkład wektora na składowe. Momenta statyczne zbiorów punktów materialnych. Rachunek prostych wektorjalnych. Ogólne i specjalne metody redukcji układu płaskiego prostych wektorjalnych. Wyznaczanie sił wewnętrznych w kratkach płaskich. Metody Rittera, Cullmana, Cremony, Maxwella. Ogólna metoda redukcji układu przestrzennego prostych wektorjalnych. Teoria wektorów polowych (par sił).

Ogólne pojęcie iloczynu skalarowego.

Podstawowe pojęcie ruchu.

Dynamika punktu materialnego, swobodnego i nieswobodnego. Ilość ruchu. Energia kinetyczna. Siła, impuls, efekt i praca. Stopnie swobody; warunki wiążące. Wyznaczanie ruchu punktu. Potencjał i ruch punktu w polu potencjalnem. Zasada energii. Zasada d'Alemberta. Zasada prac przygotowanych i warunki równowagi punktu o swobodzie ograniczonej.

Ogólne równanie równowagi i ruchu punktu. Siły centralne i zasada pól. Ruch po krzywej; rozkład chyżości i przyspieszenia. Chyżość polowa i kąтова. Zastosowanie wieloboku sznurowego do całkowania równań ruchu punktu.

Dynamika układu punktów materialnych.

Dynamika ciała sztywnego.

Ruch względny punktu materialnego. Twierdzenie Coridisa. Geometryczne własności ruchów chwilowych ciała sztywnego. Ogólne wnioski ze zasady ilości ruchu, ze zasady energii i ze zasady ruchu środka masy.

20. Hydraulika — *vacat*: 2 g. wykł. i 1 g. ćw. na IV sem. dla obu wydziałów.

Hydrostatyka. Obliczanie rozkładu ciśnień we wnętrzu cieczy pod wpływem sił zewnętrznych. Napór na ściany naczynia. Napór na ciała zanurzone w cieczy.

Ruch cieczy idealnej. Prawa Bernouilli'ego. Prawa wypływu cieczy z naczyń.

Lepkość cieczy. Przepływ cieczy przez rurkę włoskową (prawo Poiseille'a). Przepływ cieczy przez szerokie rury. Prawo

Reynolds'a. Ciśnienie hydrauliczne. Przepływ cieczy przez otwarte kanały.

Ruch wody w głębiej.

Reakcje strumienia cieczy na nieruchome i ruchome powierzchnie.

21. Wytrzymałość materiałów — *asyst. K. Vetulani*: 4 g. wykł. i 2 godz. ćw. na III sem. dla obu wydziałów.

Rozciąganie i ściskanie. Natężenie materiału. Prawo Hooke'a i granice jego ważności. Diagramy odkształcenia ze szczególnem uwzględnieniem metali. Granice proporcjonalności, sprężystości, wytrzymałości. Praca odkształcenia. Natężenie dopuszczalne. Ścinanie. Skręcanie.

Zginanie. Momenta bezwładności przekrojów. Elipsa bezwładności. Wyznaczanie sił poprzecznych, momentów zginających i natężeń. Linje ugięcia belek. Zastosowanie linji wpływowych do obliczania belek zginanych.

Zastosowanie zasady najmniejszej pracy odkształcenia do obliczania ustrojów statycznie niewyznaczalnych.

Wyboczenie prętów ściskanych. Ścisnienie ekscentryczne. Jądro przekroju.

Poszczególne przypadki wytrzymałości złożonej.

Opis metod, przyrządów i maszyn dla badania materiałów na wytrzymałość.

22. Statyka budowli — *zast. prof. Inż. Stella-Sawicki*: 2 g. wykł. i 2 g. ćw. na IV sem. dla obu wydziałów.

Wyznaczanie oddziaływań, sił poprzecznych i momentów zginających. Zasady nauki o wytrzymałości materiałów w zastosowaniu do wymagań statyki budowli. Obliczanie nitów i śrub. Obliczanie przekroju belek drewnianych, żelaznych i żelbetowych. Ugięcie belek. Teoria sklepień kolebkowych. Obliczenie słupów. Układy kratowe i więzary dachowe. Żórawie. Fundamenty. Kominysy wysokie. Równowaga stoków. Parcie ziemi. Mury oporowe. Sklepienia tunelowe.

Ćwiczenia. Obliczenia belek, stropów, dachów, sklepień i konstrukcji żelbetowych.

23. Budownictwo i inżynierja — *zast. prof. Inż. Stella-Sawicki*: 4 g. wykł. i 2 g. ćw. na V sem. i 2 g. wykł. i 2 g. ćw. na VI sem. dla obu wydziałów.

Materiały budowlane. Drzewo budulcowe. Naturalne i sztuczne kamienie. Zaprawy. Metale. Inne materiały budowlane.

Konstrukcje budowlane. Proste wiązania z drzewa,

kamienia naturalnego, cegły i żelaza. Konstrukcje betonowe i żelbetowe. Wytaczanie budynku i roboty wstępne. Krążyny i rusztowania. Fundamenty. Ściany drewniane, mury, słupy i ściany żelazne i żelbetowe. Drzwi i okna. Stropy drewniane, żelazne sklepienie, mieszane i żelbetowe. Posadzki. Dachy. Pokrycia dachowe. Świetlnie. Schody. Wyprawa i gzymsy. Kuchnie. Łazienki. Ustępy. Ogrzewanie lokalne i centralne. Wentylacja. Kominy fabryczne. Instalacje dla celów oświetlania. Odprowadzanie nieczystości i hygiena budynków.

Projektowanie budynków. Projektowanie domków robotniczych, budynków fabrycznych, magazynów i warsztatów. Plany szczegółowe. Analiza cen. Wymiar i kosztorys. Prowadzenie i kierownictwo budowy. Oddawanie robót w przedsiębiorstwo.

Inżynierja. Roboty ziemne. Ogólne zasady projektowania, trasowania i budowy dróg oraz kolei żelaznych. Budowa i utrzymanie dróg i ulic. Kolejki fabryczne. Budowa toru. Tunele. Mosty drewniane, kamienne, żelazne i żelbetowe. Przepusty. Budownictwo wodne. Studnie, wodociągi i kanalizacja. Zbiorniki. Wyzyskanie sił wodnych.

Ćwiczenia. Rysunki prostych połączeń z drzewa, muru i żelaza. Konstrukcja stropów. Projekt dachowego pokrycia. Projekt łatwego budynku użytecznego.

24. Rysunki techniczne — *prof. kontr. Dr. inż. J. Krauze:*
2 g. ćw. na II, 3 na III i 3 na IV sem. dla wydziału górniczego
4 " " " II, 4 " III i 4 " IV " " " hutniczego.

Zasady prawidłowego wykonania rysunków technicznych (wykład wstępny).

Rysunki z wzorów, kopjowanie, szkice i rysunki z modeli.

Obliczanie i rysowanie połączeń śrubowych, nitowych i rowowych.

Projekt kół zębatach i pędni pasowej lub linowej.

Ćwiczenia pośpieszne w zakresie wykładów z elementów maszyn.

25. Elementa maszyn — *prof. kontr. Dr. inż. J. Krauze:*
po 2 g. wykł. na III i IV i 1 g. ćw. na IV sem. dla obu wydziałów.

Materiałoznawstwo techniczne w zastosowaniu do budowy maszyn.

Zasady obliczania części maszyn na wytrzymałość.

Elementa maszyn: a) łączące: kliny, śruby, nity, połączenia sworsinowe i skurczowe, b) zamykające: rury, zbiorniki, zawory, za-

suwy, kurki, wentyle samoczynne i redukcyjne, dławiki, c) ruchu obrotowego: czopy, osie, wały, łożyska, sprzęgła, d) napędowe: koła cierne, zębate, napęd parowy i linowy, e) napędu korbowego: teoria napędu korbowego, tłoki, trzony, wodziki, korby, łączniki motyl? f) koła rozpadowe.

26. Maszyny udźwigowe i urządzenia transportowe —

Dr. inż. J. Krauze: 3 g. wykł. i 2 g. ćw. na V sem. dla obu wydziałów.

Elementa maszyn udźwigowych. Liny, łańcuchy, krążki, kółka gniazdkowe, bębny, koła zapadkowe, hamulec.

Zasady ruchu maszyn udźwigowych.

Maszyny udźwigowe dla pojedynczych ciężarów. Lewary, wielokrążki, wciągi, dźwigarki stałe i przesuwne. Żórawie różnych systemów. Suwnice dźwigarkowe (krany pomostowe).

Transport okresowy, Teoria ruchu po równi i po pochylni. Pociąg zwierzęcy i motorowy. Kolejki wiszące.

Transport ciągły. Taśmy transportowe, rynewki, elewatory, conveyory. Pneumatyczne urządzenia transportowe.

Ćwiczenia. Szkicowy projekt dźwigarki i obliczanie urządzenia transportowego.

27. Termodynamika techniczna — prof. kontr. inż. E. Chro- miński: 2 g. wykł. i 1 g. ćw. na III sem. dla obu wydziałów.

Określenie i miara składowych czynników mechanicznej teorii ciepła.

Ciepło właściwe ciał stałych, płynnych i gazów. Przewodzenie i promieniowanie ciepła.

Dwa prawa termodynamiczne. Energia, entropja, obiegi odwracalne i nieodwracalne, kołowe.

Gazy i pary. Zmiany stanu. Praca teoretyczna. Para wodna, jej właściwości, wykresy TS i IS, wytrysk pary, prężność krytyczna.

Powietrze wilgotne.

Paliwa stałe, płynne i lotne. Spalanie się paliw, analiza spalenin, obliczenie strat ciepła.

Zastosowanie zasad termodynamiki do teorii silników parowych i spalinowych i sprężarek.

28. Kotły parowe — prof. kontr. inż. E. Chro- miński: 2 g. wykł. i 2 g. ćw. na V sem. dla obu wydziałów.

Wstępne pojęcia o zadaniu i rozwoju budowy kotła parowego.

Materiał, części składowe, łączenie blach. Ustroje kotłów, ich charakterystyka i zastosowanie. Osprzęt, obmurze, paleniska, ciąg naturalny i sztuczny. Przegrzewacze pary, podgrzewacze wody, przewody parowe, przyrządy pomocnicze. Próba sprawności, uszkodzenia kotłów, przepisy kotłowe, obsługa.

Ćwiczenia. Obliczenie i konstrukcja kotła parowego.

29. Maszyny tłokowe — *prof. kontr. inż. E. Chromiński*: 3 g. wykł. i 2 g. ćw. na V i 2 g. wykł. i 2 g. ćw. na VI sem. dla obu wydziałów.

Silniki tłokowe parowe. Rozwój maszyn parowych. Części składowe i ich znaczenie. Działanie pary w cylindrze, moc silnika. Rozrząd pary, stawidła suwakowe i zaworowe. Wykresy Reuleaux-Zeunera. Miarkowniki wahakowe i osiowe. Maszyny parowe zwrotne i ich mechanizmy rozrządowe. Skraplacze natryskowe i naprzeponne. Silniki o pojedynczem, podwójnem i potrójnem rozprężaniu pary. Silniki do pary przegrzanej. Sprawność, zużycie pary, smary, obsługa.

Silniki spalinowe. Paliwa napędne. Silniki napędzane ropą, benzyną, gazami. Silniki ze spalaniem wzbuchem i powolnem. Silniki dwu- i cztero suwowe. Obliczenie mocy silników spalinowych. Regulowanie, chłodzenie, obsługa.

Sprężarki i dmuchawy tłokowe. Rodzaje sprężarek. Obliczenie wydajności i potrzebnej mocy. Napęd. Regulowanie.

Pompy tłokowe. Klasyfikacja pomp tłokowych. Obliczanie wydajności, hydraulicznych oporów i potrzebnej mocy. Części składowe pomp. Napęd. Regulowanie.

Ćwiczenia. Szkicowy projekt maszyny tłokowej.

30. Maszyny wirujące — *prof. kontr. inż. E. Chromiński*: 3 g. wykł. i 2 g. ćw. na VI sem. dla obu wydziałów.

Rozwój maszyn wirujących, ich zalety i podstawowe zasady ich działania.

Turbiny parowe. Turbiny odrzutne i naporowe. Zasada działania pary. Krzywizna łopatek. Obliczanie dysz i wirnika. Turbiny wielo-stopniowe, mieszane, na parę wylotową, z odbieraniem pary. Regulowanie. Sprawność. Obsługa.

Sprężarki i dmuchawy odśrodkowe. Zasada działania. Krzywizna łopatek. Sprężarki wielo-stopniowe. Charakterystyczne krzywe sprężarek odśrodkowych. Chłodzenie. Napęd. Regulowanie.

Pompy odśrodkowe. Zasada działania. Krzywizna ło-

patek. Pompy jedno i wielostopniowe. Charakterystyczne krzywe pomp odśrodkowych. Napęd. Regulowanie.

Silniki wodne. Koła wodne. Turbiny odrzutne i naporowe. Sprawność. Regulowanie.

Ćwiczenia. Szkicowy projekt maszyny wirującej.

31. Elektrotechnika — *prof. zwyczaj. Dr. inż. J. Studniarski:* po 4 g. wykł. na V i VI sem. i po 3 g. ćw. na VI i VII sem. dla obu wydziałów.

Technika prądu stałego. Prawa zasadnicze. Zjawiska magnetyczne. Zjawiska elektromagnetyczne. Zjawiska indukcji. Generatory i motory prądu stałego.

Technika prądów zmiennych. Teoria prądów zmiennych. Maszyny synchroniczne. Transformatory. Maszyny asynchroniczne. Motory kolektorowe. Przetwornice.

Urządzenia i zakłady elektryczne. Urządzenia i zakłady dla konsumpcji, przenoszenia i wytwarzania energii elektrycznej.

32. Mechanika górnicza — *vacat:* 6 g. wykł. i 6 g. ćw. na VII sem. dla wydziału górniczego.

33. Mechanika hutnicza — *prof. zwyczaj. inż. A. Rodziewicz-Bielewicz:* 6 g. wykł. i 6 g. ćw. na VII sem. dla wydz. hutniczego.

Gospodarka transportowa. Dostarczanie materiałów surowych na huty. Urządzenie składów dla materiałów surowych. Podnośniki wielkopiecowe.

Kadzie i wozy z kadziami dla płynnych surowca i stali. Podnośniki, maszyny udźwigowe i ładownicze w stalowniach i walcowniach.

Gospodarka wodna. Zużycie wody na hutach. Urządzenie stacyj wodociągowych. Pompy. Przewody. Zbiorniki dla wody. Oczyszczanie wód odpływowych. Zastosowanie wody o wysokim ciśnieniu jako siły udźwigowej na hutach. Pompy. Akumulatory.

Gospodarka powietrzna. Zużycie powietrza dla celów spalania paliwa na hutach. Dmuchawy dla wielkich pieców i konwertorów. Wietrzaki drobne.

Zastosowanie sprężone powietrza jako siły napędowej na hutach. Sprężarki. Przewody i zbiorniki.

Gospodarka gazowa. Rozporządzalne ilości gazów wielkopiecowych, ich wartość i znaczenie w gospodarce cieplnej. Bilanse ciepła hut.

Oczyszczanie gazów wielkopieczowych. Sposoby zużytkowania gazów wielkopieczowych. Przewody i armatura gazowa.

Parotechnika hutnicza. Paliwo. Urządzenie kotłowni. Mursyny i turbiny parowe. Urządzenia dla skraplania pary i ochładzania wody. Zużytkowanie spalinowych gazów z pieców metalurgicznych i silników gazowych.

Elektrotechnika hutnicza. Zastosowanie siły elektrycznej na hutach. Urządzenie i warunki pracy centralnych stacji elektrycznych.

Ćwiczenia zawierają się w obliczaniu i projektowaniu poszczególnych maszyn i urządzeń mechanicznych hutniczych.

34. Geodezja — *prof. zwyczaj. inż. O. Nowotny*: 4 g. wykł. i 2 g. ćw. na I sem. i 2 g. wykł. i 4 g. ćw. na II sem. dla wydz. górniczego.

Pojęcie przedmiotu i jego podział. Miary.

Nauka o przyrządach. Urządzenia pomocnicze, pion, libela, nonjusz. klin mierniczy, śruba miernicza, mikroskopy miernicze. Urządzenia dioptryczne i celownicze, ich opis i rektyfikacja. Przyrządy do wytyczania, spadomierze, przyrządy do mierzenia wysokości, fotogrammetrja; przyrządy matematyczne, suwaki, planimetry, ich teoria, badanie, rektyfikacja i sposób użycia.

Nauka o pomiarach. Punkty, ich utrwalenie w terenie, tryangulacja wraz z pomiarem podstawy, tryangulacja nawiązująca, nawiązywanie nowych punktów, pomiar polygonalny, zdjęcie szczegółowe przy pomocy współrzędnych, mierzenie wysokości, zdjęcia tachymetryczne, zdjęcia stolikowe. Zdjęcia fotogrammetryczne. Wykorzystanie wyników pomiarów. Zadania geodetyczne. Przedstawienie terenu,

Ćwiczenia w zimowym półroczu: użycie, badania i rektyfikacja przyrządów, w letnim półroczu: samodzielne rozwiązywania w polu małych zadań mierniczych; pozatem cały rok ćwiczenia w rysunkach sytuacyjnych, połączone z zadaniami rachunkowymi.

Praktyka geodezyjna trwa 14 dni po ukończeniu roku szkolnego i zawiera się w zdjęciu większego obszaru w okolicach Krakowa.

35. Geodezja dla hutników — *prof. zwyczaj. inż. O. Nowotny*: 2 g. wykł. i 1 g. ćw. na II sem. dla wydz. hutniczego.

Najważniejsze przyrządy miernicze, opis i sposób użycia tyczke. Pomiar długości, kątów i wysokości; niwelacja.

Ćwiczenia w mierzeniu kątów i w niwelacji.

36. Miernictwo górnicze — *prof. zwyczaj. inż. O. Nowotny*: 4 g. wykł. i 2 g. ćw. na III i 2 g. wykł. i 2 g. ćw. na IV sem dla wydziału górniczego.

Rachunek wyrównania metodą najmniejszych kwadratów. i jego zastosowanie w miernictwie. Miernictwo górnicze: ogólne cechy dotyczące się pomiaru podziemnego.

Pomiar kompasem. Przyrządy do pomiaru kompasem i urządzenia pomocnicze, badanie, rektyfikacja i sposób użycia. Pomiar w obecności lub w nieobecności żelaza.

Pomiar teodolitem. Teodolit górniczy i jego urządzenie. Ustawienie na statywie, ramionach lub rozporach; teodolit wiszący; przyrządy do niwelacji kopalnianej; łąty niwelacyjne.

Zdjęcie kopalni. Wybór punktów i ich utrwalenie. Pomiar polygonalny w kopalni. Zdjęcie szczegółowe. Pomiar tochymetryczny. Pomiaru nawiązujące przez szyby i sztolnie. Obserwacje kierunkowe. Oznaczenie deklinacji i deklinatorja.

Zadania z miernictwa górniczego. Pojęcie o poszukiwaniu pokładów za pomocą magnetyzmu lub przy użyciu prądu elektrycznego. Wykorzystanie wyników pomiaru. Plan kopalniany; rodzaje planów, ich przedstawianie i wykonywanie. Zasady pomiaru krajów i astronomji sferycznej.

Ćwiczenia. Sposoby użycia przyrządów kopalnianych. Rysunki sytuacyjne w połączeniu z ćwiczeniami. Ćwiczenia w kopalni wielickiej: zdjęcie kompasem, zdjęcie polygonalne, niwelacja kopalni, tochymetryczne zdjęcie, pionowanie szybu, zadanie na przebitkę.

Praktyka markszejderska po ukończeniu roku szkolnego trwa przez 14 dni i zawiera się w samodzielnem i kompletnem zdjęciu całej kopalni.

37. Wstępne wiadomości z górnictwa — *zast. prof. inż. Fr. Drobnia*: 2 g. wykł. na II sem. dla wydz. górniczego.

Znaczenie gospodarcze górnictwa. Pogląd na historję górnictwa z szczególnem uwzględnieniem górnictwa polskiego. Pojęcie o złożach minerałów użytecznych, poszukiwania górnicze głębokie wiercenie wszelkich systemów, sposoby urabiania minerałów użytecznych, roboty poszukiwawcze, przygotowawcze, oraz ogólny pogląd na systemy odbudowy.

Krótkie wyjaśnienie o przewożeniu i wydobywaniu urobku, urządzenia jazdowe, przewietrzanie i odwodnianie kopalni.

Uzupełnieniem wykładów służą wycieczki do bliższych kopalń.

38. Górnictwo I — *prof. zwycz. inż. H. Czeczot*: po 4 g. wykł. i 2 g. ćw. na V i VI sem. dla wydz. górniczego.

39. Przeróbka mechaniczna rud i węgla — *prof. zwycz. inż. H. Czeczot*: 4 g. wykł. na VI sem. dla obu wydziałów.

40. Górnictwo II — *vacat*: 8 g. wykł. i 4 g. ćw. na VII sem. dla wydz. górniczego.

41. Prowadzenie ruchu kopalnianego — *vacat*: 3 g. wykł. na VIII sem. dla wydz. górniczego.

42. Głębokie wiercenie — *vacat*: 2 g. wykł. na VI sem. dla wydz. górniczego.

43. Przemysł naftowy — *vacat*: 4 g. wykł. 2 g. ćw. na VII sem. dla wydz. górniczego.

44. Technologia nafty ze wstępem z chemii organicznej — *vacat*: 4 g. wykł. i 2 g. ćw. na VI sem. dla wydz. górniczego.

45. Halurgia i przemysł solny — *doc. inż. E. Windakiewicz*: 3 g. wykł. na VII sem. dla wydz. górniczego.

Znaczenie, znachodzenie się i własności soli i jej roztworów. Powstanie złóż solnych i soli potasowych i rozprzestrzenienie z szczególnem uwzględnieniem Polski.

Uzyskanie złóż solnych i soli potasowych, podsadzka sucha i płynna, separacja soli. Uzyskanie solanek naturalnych, uzyskanie soli z jezior i morza, tężenie solanek, sposoby uzyskania solanki sztucznej. Mierzenie i przechowanie solanek.

Warzelnictwo. Sposoby uzyskania soli z solanek, systemy panew (płaskie, parowe, gazowe, Vacuum, Grainer i t. p.), proces i przebieg warzenia i suszenia, przedgrzewacze, aparaty do suszenia, czyszczenie solanki, ogniska, kanały i t. d.

Przemysł solny. Produkcja soli wogóle. Miejsca znaczniejszej produkcji soli i soli potasowej. Stosunki prawne. Możliwość rozwoju przemysłu solnego w Polsce. Literatura.

46. Technika opałowa I — *doc. inż. R. Dawidowski*: 3 g. wykł. i 1 g. ćw. na IV sem. dla obu wydziałów.

Wstęp. Rozwój historyczny techniki opałowej. Konieczność podstawowych wiadomości z techniki opałowej w zawodzie inżyniera.

Proces spalania się i jego produkty. Ciepło i światło jako rodzaj energii. Zasady termodynamiczne. Temperatura zapalności. Równania termochemiczne i spalanie się pierwiastków i związków. Oznaczenie wartości opałowej (kalorymetrja)

i analiza środków opałowych. Pyrometrja. Skład i rodzaje płomieni. Temperatura spalania się. Teoretyczne zapotrzebowanie powietrza przy spalaniu się. Ciepło właściwe składników spalony. Sposoby podniecenia procesu spalania. Zasada podgrzewania powietrza (rekuperatory, regeneratory). Produkty spalania się poszczególnych pierwiastków i pojedynczych związków chemicznych. Analiza gazów spaleninowych i zasady ich odciągu (kominy, sztuczny ciąg).

Materiały opałowe i ich własności specyficzne. Drzewo opałowe. Różne rodzaje węgla kamiennego. Torf. Ropa i inne płynne materiały opałowe. Gazy ziemne, generatorowe, koksowe i wielkopieczowe.

Paleniska drzewne, węglowe, torfowe, ropne, gazowe.

Zużytkowanie ciepła. Przewodzenie ciepła i straty w przewodnikach ciepła. Ciężar właściwy gazów i par z uwzględnieniem ciśnienia i temperatury.

47. Technika opałowa II — *doc. inż. R. Dawidowski*: 2 g. wykł. i 1 g. ćw., na V sem. dla wydz. hutniczego.

Ogólne zasady budowy pieców hutniczych. Materiały budowlane. Szczelność pieców. Mury izolacyjne i podporowe. Mury i sklepienia wykładzinowe. Wkłady i okłady izolacyjne. Izolacja powietrzna. Konrekuperatorów, regeneratorów. Obliczanie przekrojów kanałów powietrznych, gazowych oraz wymiarów przestrzeni spalnych. Teoria budowy pieców prof. Grum-Grzymajły.

Systematyczny przegląd konstrukcyj pieców hutniczych.

Piece szybowe i zasadniczo pokrewne. Kuźniane i do hartowania, wysokie, obrotowe, pierścieniowe.

Piece płomienne i paleniskowe. Martenowskie, walcowniane wgłębne, pojedynczo podgrzewalne, ciągłe (przeciwpłomienne).

Piece naczyniowe. Retortowe, skrzyniowe (komorowe), tyglowe.

Obliczenia racjonalnego użytkowania gazów spaleninowych na hutach.

Bilanse cieplne pieców ze specjalnem uwzględnieniem pieców walcowni i kuźni.

48. Koksownictwo i gazownictwo — *vacat*: 2 g. wykł. i 1 g. ćw. na VII sem. dla wydz. hutniczego.

49. Metalurgia ogólna — *prof. kontr. J. Feszczenko-Czopowski*: 2 g. wykł. na IV sem. dla wydz. hutniczego.

Rozwój historyczny metalurgji.

Surowe materiały w procesach metalurgicznych.

Ciepło i paliwo. Materiały ogniotrwałe i ich znaczenie.

Główne procesy metalurgiczne, suche i mokre.

Produkty procesów metalurgicznych i ich własności.

Oczyszczanie i uszlachetnianie metali.

50. Metalografia i przeróbka termiczna — prof. kontr.

J. Feszczenko-Czopowski: 4 g. wykł. i 4 g. ćw. na IV sem. wydz. hutniczego.

Budowa stopów. Metody badań: bezpośrednie i pośrednie. Zmiana budowy i punkty przełomowe. Kolejność metod.

Mikrografia i makrografia. Mikroskop. Przygotowanie próbek. Filjacja. Inkluzja. Polerowanie. Wytrawianie. Obserwacja. Fotografja. Metoda chemiczna. Analiza termiczna. Reguła faz. Krzepnięcie metali: mieszaniny, roztwory stałe, związki chemiczne nietrwałe; stopy pseudo-podwójne. Równowaga nietrwała. Rozpuszczalność ograniczona; wpływ temperatury. Teoria stopów po-trójnych.

Piece i pirometry. — Krzywe stygnięcie.

Metody elektryczne. Przewodnictwo elektryczne; współczynnik zmiany oporu elektrycznego; zdolność telmoelektryczna i jej zmienność. Napięcie elektrolityczne. Przygotowywanie próbek; pomiary.

Przemiany alotropowe. Reakcje w stopach stałych; reakcje w związkach chemicznych.

Badania mikrograficzne. Badania punktów przełomowych. Punkty termiczne, elektryczne. Hartowanie. Wyżarzanie.

Własności mechaniczne: twardość i miękkość; wytrzymałość. Zgniot. Próby twardości, wytrzymałości, odporności. Metody drugorzędne: gęstość, rozszerzalność, przewodnictwo cieplne, ciepło tworzenia. Własności magnetyczne. Stopy miedzi: a) podwójne z Cu_2O , P, Mn, Au, Ag, Ni, Al, Zn, Sn, przemysłowe: brzozy, mosiądy, łożyskowe; b) stopy potrójne: mosiądze i brzozy specjalne — melcior, neusilber, biały metal, łożyskowy metal.

Stopy łatwo topne.

Stal węglowa: klasyfikacja, budowa, własności, obróbka termiczna, cementowanie i decementowanie.

Stale specjalne: stopy żelaza, węgla z S, P, Mn, Li, Ni, Cr.

Stopy potrójne żelaza, węgla z Cr, Wo, Mo, Ni.

Stale narzędziowe i szybko-tnące.

51. Materiały ogniotrwałe — doc. inż. J. Modzelewski:

2 g. wykł. i 2 g. ćw. na V sem. dla wydz. hutniczego.

Określenie pojęcia ogniotrwałości.

Przyrządy do mierzenia wysokich temperatur.

Surowe materiały ogniotrwałe.

Sztuczne wytwory ogniotrwałe i ich wyrób.

Wyroby szamotowe, krzemionkowe, magnezytowe, dolomitowe i inne.

Wyrób tygli i mufli.

Ćwiczenia. Obliczanie i projektowanie pieców i urządzeń dla wyrobu i materiałów ogniotrwałych. Roboty praktyczne w laboratorium.

52. Metalurgia innych poza żelazem metali — zast. prof. inż. St. Sowiński: 4 g. wykł. i 2 g. ćw. na VII sem. dla wydz. hutniczego.

Wstęp i ogólne wiadomości.

Miedź. Rys historyczny. Własności fizyczne i chemiczne. Reakcje. Połączenia i rudy. Sposoby wytapiania: szwedzki, amerykański, angielski. Bessemerowanie sztejnu. Oczyszczanie metalicznej miedzi. Sposoby wodne: rozpuszczanie i osadzanie miedzi, elektroliza rud, sztejnów i stopów. Wytapianie w piecach elektrycznych. Światowa produkcja miedzi. Miedź polska.

Ołów. Własności, reakcje, połączenia i rudy. Wytapianie z siarczanów: a) wyżarzanie z następną reakcją, b) wyżarzanie i świeżowanie, c) wydzielanie żelazem. Wytapianie z innych połączeń i resztek. Oczyszczanie i odlewanie. Produkcja ołowiu w Polsce.

Cynk. Sposoby: belgijski, amerykański i śląski. Cynkowa biel. Produkcja cynku. Cynk polski.

Srebro. Własności fizyczne i chemiczne. Sposób Patin-sona i cynku. Oczyszczanie.

Złoto. Przemywanie piasków, amalgamacja, chloryzacja, cyanizacja. Stapianie i oczyszczanie.

Rtęć. Cynober. Destylacja.

53. Górniczo-hutnicza analiza i probierstwo — zast. prof. inż. St. Sowiński: po 6 g. ćw. na V i VI sem. dla wydz. hutniczego, 6 g. ćw. na V sem. dla wydz. górniczego.

Analiza gazów: kopalnianych, ziemnych, wielkopiecowych, generatorowych i t. p.

Analiza chemiczna węgla kamiennego, koksu i innych materiałów opałowych.

Badania rud: żelaznych, miedzianych, cynkowych i t. p.

Analiza chemiczna: wapieni, dolomitów, gliny i t. p.

Analiza żużli z różnych pieców metalurgicznych.

Analiza chemiczna metali. Domieszki żelaza: C, Mn, Si, P, S. Żelazo-manganer, -krzem, -chrom, -nikiel, -wolfram. Stopy miedzi i innych metali.

Stopy złota i srebra.

54. Metalurgia dla górników — *zast. prof. inż. St. So-wiński*: — 2 g. wykł. i 1 g. ćw. na VIII sem. dla wydz. gór-niczego.

Znaczenie metalurgji w przemyśle. Rys historyczny.

Zarys głównych reakcyj metalurgicznych.

Rudy, topniki, koks.

Procesy w wielkim piecu, konwertorach i w piecach mar-tenowskich.

Zarys metalurgji innych poza żelazem metali.

Metaloznawstwo. Zasady metalografji.

55. Metalurgia żelaza — *prof. zwycz. inż. H. Korwin-Krukowski*: — 4 g. wykł. i 2 g. ćw. na VI i 4 g. wykł. i 4 g. ćw. na VII sem. dla wydz. hutniczego.

Klasyfikacja żelaza technicznego i jego własności. Historia.

Wyrób surowca. Rodzaje surowca i wpływ domieszek na jego własności. Wielki piec i urządzenia pomocnicze. Mate-ryjały surowe i ich przygotowanie. Rudy, topniki, paliwo, powie-trze. Wytwory: surowce, gazy i żuźle. Teorja i praktyka procesu wielkopieczowego. Budowa wielkich pieców i ogrzewaczy powie-trza. Bilans wielkiego pieca.

Wyrób żelaza kowalnego. Rodzaje żelaza kowalnego i wpływ domieszek na jego własności. Teorja i praktyka pro-cesów: pudlarskiego, konwertorowego i martenowskiego. Gene-ratory, piece i urządzenia pomocnicze.

Ćwiczenia. Obliczenie ogrzewaczy powietrza i ich wy-dajności termicznej. Obliczenie namiaru. Określenie profilu i wy-miarów wielkiego pieca.

Obliczenie ilości i składu gazu generatorowego i spalin, oraz temperatury topniska. Bilansy konwertora i pieca marte-nowskiego. Obliczenie wymiarów konwertorów i pieców marte-nowskich.

56. Elektrometalurgia i metalurgia specjalnej stali — *doc. inż. J. Modzelewski*: 2 g. wykł. i 2 g. ćw. na VIII sem. dla wydz. hutniczego.

Określenie twardej stali. Gatunki stali: węglowa, manganowa, chromowa, wolframowa i chromowo-wolframowa albo szybkosprawna.

Surowe materiały używane do wyrobu twardych stali: a) żelazo fryszerskie, własności i wyrób, b) stal i żelazo pudłowe, c) surowiec, d) stal cementowa, własności i wyrób.

Stal tyglowa: a) teoria procesu, b) namiar, c) piece tyglowe, d) rezultaty.

Stal elektryczna: a) historia elektrometalurgii stali, b) sposoby elektrycznego nagrzewania, c) piece: łukowe, łukowo-oporowe, kombinowane i indukcyjne, d) elektrody: ich wyrób, połączenia, aparaty do regulowania etc.

Otrzymywanie w piecach elektrycznych żelazo-krzemu.

Wielkie piece elektryczne.

Ćwiczenia. Obliczanie i projektowanie pieców i urządzeń. Roboty praktyczne w laboratorium.

57. Odlewnictwo — *doc. inż. J. Modzelewski*: 2 g. wykł. i 2 g. ćw. na VII sem. dla wydz. hutniczego.

Odlewnictwo żeliwne: a) surowce, b) namiar, c) piece do przetapiania, d) formierstwo, e) specjalne odlewnictwo, f) suszarnie i inne przyrządy odlewnicze, g) oczyszczanie odlewów.

Odlewy lano-kute: a) własności wyrobów lano-kutych, b) materiały surowe, c) piece do przetapiania, d) formowanie, odlewanie i oczyszczenie, e) piece prażalne.

Odlewnictwo stalowe: a) materiały surowe, b) piece, c) formowanie, odlewanie i oczyszczanie.

Odlewnictwo metalowe.

Ćwiczenia. Obliczanie i projektowanie pieców, urządzeń i całych odlewni. Roboty praktyczne w laboratorium.

58. Przeróbka kowalnych metali — *prof. zw. inż. A. Rodziewicz-Bielewicz*: po 2 g. wykł. na V i VI sem. i 4. g. ćw. na VI sem. dla wydz. hutniczego.

Walcownictwo. Rozwój historyczny walcownictwa. Podział walcowni według głównych systemów. Elementa urządzeń walcowniczych. Teoria i praktyka procesu walcowania. Kalibrowanie walców. Silniki walcownicze. Opisy różnych całkowitych urządzeń walcowniczych i ruchu w nich.

Przemysł rurowy, cienko-błachowy i drutowy.

Kuźnictwo. Teoria i praktyka procesów kucia i tłoczenia. Główne roboty kuźnicze.

Młoty napędowe, powietrzne i parowe. Prasy hydrauliczne i napędowe.

Opisy całkowitych fasonowych i blochowych kuźni.

Drobny przemysł żelazny.

Rozcinanie, przebijanie, zginanie, łączenie zapomocą nitów i obręczy skurczowych i zgrzewanie kowalnych metali, wraz z opisami odpowiednich maszyn.

Ćwiczenia zawierają się w kalibrowaniu walców, obliczaniu i projektowaniu walcowni, młotów, pras, noży i t. p.

59. Mechaniczna technologia metali i drzewa — prof.

Dr. inż. J. Krauze: 4 g. wykł. na II sem. dla obu wydziałów.

Pochodzenie, sposób otrzymania, właściwości i handlowe gatunki najważniejszych metali i ich stopów.

Narzędzia pomocnicze: do mierzenia, do wyznaczania i do uchwytywania obrabianych przedmiotów. Ślusarstwo.

Obróbka metali: a) na zasadzie przesuwalności cząsteczek — odlewnictwo, walcownictwo, kuźnictwo, wytłaczanie, wyciąganie; b) na zasadzie oddzielenia cząsteczek — toczenie, struganie, wiercenie, frezowanie, przecinanie i t. p.; c) wygładzanie, upiększanie i konserwowanie wyrobów metalowych. Główne typy obrabiarek dla metali.

Rodzaje drzewa i ich właściwości. Suszenie drzewa. Główne typy obrabiarek dla drzewa.

PRZEDMIOTY OGÓLNO KSZTAŁCĄCE.

60. Prawoznawstwo ogólne — prof. zwycz. inż. J. Zaraniski: 2 g. wykł. na V sem. dla obu wydziałów.

Pojęcia wstępne. Prawo publiczne i prywatne. Zasady prawa politycznego, administracyjnego (wraz z ustrojem władz administracyjnych), międzynarodowego, finansowego i karnego. Zasady prawa cywilnego, handlowego, wekslowego i hipotecznego. Sądownictwo w zarysie.

61. Prawo górnicze i fabryczne — prof. zwycz. inż. J. Zaraniski: 2 g. wykł. na VII sem. i 4 g. wykł. i 2 g. ćw. na VIII sem. dla obu wydziałów.

Pojęcie prawa górniczego. Regale górnicze i wolność górnicza. Minerale zastrzeżone. Poszukiwania i nadania. Minerale żywicze. Monopol solny w Małopolsce.

Nabywanie, treść i zgaśnięcie uprawnień górniczych. Koncesje i służebności. Przenoszenie uprawnień górniczych. Księga górnicza. •

Prawa i obowiązki przedsiębiorcy górniczego. Stosunek do właściciela gruntu. Stosunki właścicieli nadań przyległych.

Władze górnicze. Policja górnicza.

Należytości górnicze.

Ustawodawstwo naftowe.

Ustawodawstwo robotnicze i fabryczne w zarysie.

W wykładach uwzględnianem będzie porównawczo ustawodawstwo we wszystkich dawnych zaborach.

Ćwiczenia. Układanie podań do władz, oświadczeń protokolarnych i t. p.

62. Organizacja przedsiębiorstw przemysłowych — *vacat*: 2 g. wykł. na VII i 4 g. wykł. i 2 g. ćw. na VIII sem. dla obu wydziałów.

63. Statystyka górniczo-hutnicza — *vacat*: 2 g. wykł. na VIII sem. dla obu wydziałów.

64. Ekonomia polityczna — *vacat*: 2 g. wykł. na VIII sem. dla obu wydziałów.

65. Pierwsza pomoc w nieszczęśliwych wypadkach — *doc. Dr. K. Michejda*: 2 g. wykł. na I sem. dla obu wydziałów.

66. Praca dyplomowa — 12 g. ćw. na VIII sem. dla każdego wydziału.

Praca dyplomowa obejmuje całokształt jednej z gałęzi przemysłu górniczego, względnie hutniczego, wybranej przez dyplomanta w porozumieniu z odnośnym profesorem.

PRZEDMIOTY NADOBOWIĄZKOWE

67. Matematyka ubezpieczeniowa — *doc. M. Lang*: 2 sem. godziny wykładów.

68. Hygiena — *doc. Dr. T. Janiszewski*: 2 sem. godziny wykładów.

69. Zasady rachunkowości — *vacat*: 2 sem. godziny.

70. Język angielski — *lektor M. Dziewicki*: 8 sem. godzin.

71. Język francuski — *lektor Dr Wł. Folkierski*: 8 sem. godzin.

72. Język niemiecki — *vacat*: 4 sem. godziny.

73. Język rosyjski — *lektorka M. Kowalska*: 4 sem. godziny.

74. Stenografia — *lektor St. Korbel*: — 3 sem. godziny.

WARUNKI PRZYJĘCIA DO AKADEMJI GÓRNICZEJ W KRAKOWIE.

W roku szkolnym 1922/23 otwarte będą wszystkie lata studiów.

Każdy nowo zgłaszający się do Akademji Górniczej ma, po dokonaniem zgłoszenia osobistym u Dziekana, udać się do Prof. Dra Michejdy (ul. Kopernika l. 40, klinika chirurgiczna U. J) dla lekarskiego zbadania stanu fizycznego, w godzinach na ten cel wyznaczonych. Jedynie kandydaci sprawni pod względem fizycznym mogą być przyjęci do Akademji Górniczej.

Ponadto warunki przyjęcia dla słuchaczy są następujące:

A) Dla zgłaszających się do studiów roku pierwszego.

Na podstawie Art. 86 Ustawy o szkołach akademickich z dnia 13 lipca 1920 ustala się liczbę słuchaczy pierwszego roku na maximum 80, w tem 8 kobiet — przyczem na Wydział Górniczy przyjmie się 55 — na Wydział Hutniczy 25. W wypadku, gdy ilość kandydatów przekroczy liczbę 80, podda się kandydatów konkursowemu egzaminowi wstępnemu z matematyki, fizyki i geometrii wykresłej. Podstawą egzaminu będzie egzamin piśmienny pod nadzorem.

Wiadomości wymagane przy ewentualnem egzaminie w zakresie nauki w szkołach średnich są następujące:

a) z matematyki: biegłość w działaniach arytmetycznych, reguła trzech, rachunek procentowy (pojedynczy, równania stopnia I-go i 2-go i dwukwadratowe, zagadnienie stopnia I-go i II-go z dyskusją i kreślenie elementarnych zależności funkcyjnych. Zasady planimetrii, stereometrii, trygonometrii płaskiej i geometrii analitycznej płaskiej. Do zadań matematycznych z dyskusją zaleca się Witwińskiego: „Badanie zależności funk-

cjonalnych dla wyższych klas szkół średnich". Wydanie II, z pominięciem zadań trudniejszych;

b) z fizyki temat ogólny pozwoli stwierdzić — obok pewnego zasobu wiadomości i zdolności logicznego myślenia, — czy kandydat umie posługiwać się językiem polskim poprawnie pod względem stylistycznym i gramatycznym. Jako wzory tematów z fizyki podaje się następujące: zasady termometrii, zasada zachowania energii, prawa przepływu prądu elektrycznego, opis przyrządu o znaczeniu technicznym i naukowym (telefon, telegraf, lupa, luneta, mikroskop i t. d.).

c) z geometrii wykreślnej są wymagane następujące wiadomości: znajomość podstaw teorii rzutów prostopadłych (ortogonalnych), w szczególności następujących zagadnień: 1) wyznaczyć rzuty punktu na trzy płaszczyzny rzutów wzajemnie prostopadłe, jeżeli są dane odległości punktu od tych płaszczyzn (z uwzględnieniem położenia punktu w różnych ósemkach przestrzeni, np. wyznaczyć rzuty punktu A) ($x = -2$, $y = 5$, $z = -4$), 2) mając dawne rzuty prostej, wyznaczyć rzeczywistą wielkość odcinka tej prostej oraz wielkość kątów nachylenia prostej do płaszczyzny rzutów; 3) wykreślić ślady płaszczyzny, wyznaczonej przez dowolne elementy w przestrzeni; 4) wyznaczyć krawędź przecięcia dwu płaszczyzn, danych przez a) ślady, b) dowolne elementy w przestrzeni; 5) wyznaczyć punkt przebiecia płaszczyzny i prostej, jeżeli płaszczyzna jest dana przez a) ślady, b) dowolne elementy; 6) z rzutów na dwie pł. rzutów wyznaczyć rzut prostokątny utworu na dowolną płaszczyznę rzucającą; 7) wyznaczyć odległość a) punktu od płaszczyzny, b) punktu od prostej, c) dwu pł. równoległych, d) dwu prostych równoległych; 8) wykreślić kłady utworu płaskiego leżącego w płaszczyźnie rzucającej; 9) wyznaczyć rzuty utworu płaskiego mieszczącego się w pł. rzucającej, jeżeli utwór dany jest w kładzie; 10) utwór dany w rzutach obrócić o dany kąt lub w położenie w inny sposób określone około osi do pł. rzutów a) prostopadłej, b) równoległej; 11) przy pomocy obrotu około osi do pł. rzutów prostopadłej wyznaczyć rzeczywistą wielkość odcinka danej prostej, względnie kąt nachylenia prostej do pł. rzutów; 12) wyznaczyć kład utworu leżącego w płaszczyźnie dowolnie nachylonej; 13) wyznaczyć rzuty utworu, mieszczącego się w dowolnej pł., jeżeli utwór jest dany w kładzie; 14) zastosować kład płaszczyzny do wyznaczenia kąta nachylenia dwu prostych, prostej do płaszczyzny i dwu płaszczyzn; 15) wykreślić rzuty graniasto-

słupa, względnie ostrosłupa prostego lub ukośnego, jeżeli podstawa określona co do kształtu i wielkości znajduje się na *a*) pł. rzutów, *b*) pł. dowolnie nachylonej; 16) podać sposoby wyznaczania cieniów własnych i rzuconych graniastosłupów; 17) wyznaczyć cienie własne i rzucone graniastosłupa względnie ostrosłupa, jeżeli podstawa bryły leży w pł. dowolnie nachylonej.

Dokładny termin tego egzaminu podano na innem miejscu. Wysokość taksy egzaminacyjnej ogłosi się później.

Po zgłoszeniu osobistemu należy przedłożyć: 1) metrykę urodzenia, 2) świadectwo dojrzałości w oryginale, 3) urzędownie potwierdzoną fotografię, 4) potwierdzenie odbytej służby wojskowej (karta wojskowa i t. d), o ile rocznik kandydata był powołany.

Do dokumentów, wystawionych w języku odmiennym niż polski i łaciński, należy dołączyć polskie tłumaczenie, dokonane przez zaprzysiężonego tłumacza.

B) Dla zgłaszających się do studjów roku II-go

Ilość słuchaczy roku II-go ustala się na 80. Pierwszeństwo przy wpisach mają słuchacze roku I-go z Akademii Górniczej w Krakowie, o ile uzyskali wizę dziekańską za rok I-szy i złożyli egzamina kursowe z matematyki i geometrii wykreślnej.

Jeżeli nie wszyscy obecni słuchacze I-go roku Akademii będą uprawnieni do spisów roku II-go, mogą być przyjęci, o ile miejsca starczy, słuchacze na II-gi rok pod następującymi warunkami:

a) mają wykazać, że wysłuchali rok pierwszy na kursach górniczych we Lwowie lub w zagranicznych akademiach górniczych,

b) mają wykazać, że złożyli kolokwium z nauki p. t. „Pierwsza pomoc w nieszczęśliwych przypadkach“ i egzamina kursowe z matematyki i geometrii wykreślnej z rysunkami konstrukcyjnymi,

c) mają udowodnić nadto, że odbyli co najmniej 6-cio tygodniową praktykę w kopalni węgla, ropy lub soli, względnie w hucie, jako robotnicy. Od powyższego obowiązku są zwolnieni słuchacze, służący jako ochotnicy w wojsku polskiem.

O ile zgłoszeń będzie więcej niż miejsc wolnych, zostaną najlepsi kandydaci upoważnieni do ostatecznych wpisów.

Terminy wpisów dla imatrikulowanych w Akademii Górni-

czej, zgłoszeń osobistych nowych słuchaczy, egzaminów i wpisów ostatecznych ogłoszono na drugiej stronie okładki.

Do dokumentów, wystawionych w języku odmiennym niż polski i łaciński, należy dołączyć polskie tłumaczenie, dokonane przez zaprzysiężonego tłumacza.

C) Dla zgłaszających się do studjów roku III-go.

Ilość słuchaczy roku III-go ustala się na 80. Pierwszeństwo przy wpisach mają słuchacze roku II-go Akademii Górniczej w Krakowie, o ile uzyskali wizę dziekańską za rok II-gi i złożyli 8 egzaminów kursowych, t. j. z matematyki, geometrii wykreślnej i mechaniki ogólnej i ponadto z pięciu przedmiotów I i II-go roku, dowolnie przez się obranych.

D) Dla zgłaszających się do studjów roku IV-go. Ilość słuchaczy roku IV-go ustala się na 80.

Pierwszeństwo przy wpisach mają słuchacze roku III-go Akademii Górniczej w Krakowie, o ile uzyskali wizę dziekańską z roku III-go i świadectwo egzaminu ogólnego.

Na miejsca wolne będą przyjęci słuchacze z innych zakładów pod temi samemi warunkami.

Dziekan

Wydziału Górniczego

Inż. Oskar Nowotny.

Dziekan

Wydziału Hutniczego

Inż. Antoni Rodziewicz-Bielewicz.

PRZEPISY O EGZAMINACH W AKADEMJI GÓRNICZEJ ¹⁾.

I. Przepisy ogólne.

Rodzaje egzaminów.

Par. 1. W Akademji Górniczej w Krakowie przysługuje każdemu zwyczajnemu studentowi prawo składania egzaminów.

Par. 2. Egzaminy w Akademji Górniczej dzielą się na:

- a) kolokwia,
- b) egzaminy kursowe,
- c) egzamin ogólny,
- d) egzamin dyplomowy.

Klasyfikacje.

Par. 3. Wyniki egzaminów kursowych są oceniane: bardzo dobrze, dobrze, dostatecznie i niedostatecznie. -- Pierwsze trzy kategorie wyników oznaczają egzamin udany, klasyfikacje „niedostatecznie“ egzamin nieudany.

Par. 4. Egzaminy ogólny i dyplomowy oceniamy się jako: zdany z odznaczeniem i jako „zdany“.

II. Kolokwia.

Par. 5. Kolokwium jest egzaminem cząstkowym, składanym jedynie za zgodą odnośnego profesora i w terminie przez niego wyznaczonym.

Par. 6. Złożenie kolokwium nie uprawnia do żądania zwolnienia z części egzaminu objętego zakresem kolokwium.

III. Egzaminy kursowe.

Par. 7. Egzaminy kursowe służą jako dowód należytej umiejętności wykładanego przedmiotu i należytego wykonania wszystkich złączonych z tym przedmiotem ćwiczeń.

Par. 8. Egzaminy kursowe są publiczne, a Dziekanom osobiście lub też przez swoich zastępców przysługuje prawo obecności przy tych egzaminach, względnie obowiązek w razie zy-

¹⁾ Przedstawione do zatwierdzenia Ministerstwu W. R. i O. P., jednakże dotąd nie zatwierdzone.

czenia bądź ze strony egzaminatora bądź ze strony egzaminowanego.

Par. 9. Egzamina kursowe są płatne. — Wysokość opłaty reguluje rozporządzenie M. W. R. i O. P.

Par. 10. Taksy opłacane przez kandydatów nie jawiących się do egzaminów przepadają, o ile kandydaci nie zdołają przed rozpoczęciem egzaminu usprawiedliwić swego niejawienia się w sposób wystarczający.

Warunki dopuszczenia.

Par. 11. Do egzaminu kursowego mogą być dopuszczeni kandydaci którzy:

1. Wykażą się, że wysłuchali dany przedmiot w Akademii Górniczej w Krakowie lub w innej równorzędnej szkole technicznej w zakresie nie mniejszym jak w Akademii Górniczej.

2. Wykażą się, że wykonali wszystkie wymagane ćwiczenia.

3. Wykażą się, że złożyli w kwesturze przepisaną takse egzaminacyjną.

Termin egzaminów.

Par. 12. Dla odbywania egzaminów kursowych ustanawia się terminy normalne przy końcu każdego semestru bezpośrednio po zakończeniu wykładów, oraz przed wpisami na nowy rok szkolny. — Terminy te ogłasza się przed rozpoczęciem roku szkolnego.

Par. 13. W ramach ustalonych terminów egzaminacyjnych układa Dziekan rozkład egzaminów i podaje do wiadomości studentów najpóźniej na tydzień przed rozpoczęciem egzaminów.

Zgłaszania się studentów do egzaminu winno być zamknięte na dwa tygodnie przed rozpoczęciem się terminu egzaminacyjnego. — Listy zgłoszonych kandydatów winny być przysłane egzaminatorowi najpóźniej na 48 godzin przed rozpoczęciem egzaminów.

Par. 14. Oprócz terminów normalnych przysługuje studentowi prawo, o ile nie jest ono ograniczone innemi przepisami, do składania egzaminów kursowych w innych terminach niż normalny, nie później jednak jak w przeciągu 2 lat po wysłuchaniu przedmiotu.

W razie przekroczenia tego terminu obowiązuje powtórny zapis na ten przedmiot.

Termin egzaminu w tym wypadku wyznacza profesor przy zgłoszeniu się kandydata.

Sposób egzaminu.

Par. 15. Egzamin kursowy może być podzielony na egzamin ustny i piśmienny, ten ostatni może się odbywać pod klauzurą.

Czas trwania egzaminu.

Par. 16. Egzamin kursowy w części ustnej nie może trwać dłużej jak 1 godzinę.

Wynik egzaminu i świadectwa.

Par. 17. Wynik egzaminu wpisuje się do książeczki legitymacyjnej (indeksu) studenta. — Na żądanie może student otrzymać osobno świadectwo egzaminu kursowego. — Wyników ujemnych do książeczki legitymacyjnej nie wpisuje się — muszą być one jednak wpisane do protokołu egzaminów kursowych.

Egzamina powtórne.

Par. 18. Egzamin nieudany musi być powtórzony. — Po raz trzeci i ostatni student musi zdawać ten przedmiot przed komisją wyznaczoną przez dziekana.

W razie niepomyślnego wyniku i w tym wypadku obowiązuje powtórne wystuchanie przedmiotu.

Par. 19. Egzamin złożony z postępnym dostatecznym może być za zgodą profesora powtórzony.

Par. 20*. Egzamina kursowe, zdane w innych równorzędnych zakładach naukowych, muszą być dla swej prawomocności uznane przez Radę Wydziałową odnośnego Wydziału.

IV. Egzamin ogólny.

Par. 21. Celem stwierdzenia, że studenci po ukończeniu pierwszych dwóch lat studjów w Akademji Górniczej zdobyli dostateczne naukowe wykształcenie i uzdolnienie do dalszych

* Do tego paragrafu odnosi się załączone wotum mniejszości.

studjów fachowych ustanawia się egzamin ogólny, obejmujący przedmioty:

Na Wydz. Górń.

1. Matematyka (algebra, matematyka wyższa, trygonometria i geometria analityczna).
2. Geometria wykreślna
3. Fizyka.
4. Chemia ogólna
5. Krystalografia.
6. Mineralogia.
7. Petrografia.
8. Geologia ogólna.
9. Paleontologia i geol. hist.
10. Mechanika ogólna.
11. Hydraulika.
12. Wytrzymałość materiałów.
13. Elementa maszyn.
14. Termodynamika techn.
15. Geodezja.
16. Wstępne wiadomości z górnictwa.
17. Technologia mechaniczna metali.
18. Pierwsza pomoc w nagłych wypadkach.

Na Wydz. hutn.

1. Matematyka.
2. Geometria wykreślna.
3. Fizyka.
4. Chemia ogólna.
5. Chemia fiz. i elektrochem.
6. Mineralogia dla hutników.
7. Geologia ogólna.
8. Mechanika ogólna.
9. Hydraulika.
10. Wytrzymałość materiałów.
11. Elementa maszyn.
12. Termodynamika techniczna.
13. Geodezja dla hutników.
14. Technologia mechaniczna.
15. Pierwsza pomoc w nagłych wypadkach.

Komisja egzaminu ogóln.

Par. 23. Do egzaminu ogólnego w Akademii Górniczej istnieją komisje egzaminacyjne na Wydziale Górniczym i Hutniczym złożone:

1. z dziekana jako przewodniczącego, lub prodziekana jako zastępcy,

2. z członków komisji t. j. osób wykładających przedmioty wymienione w par. 23.

Par. 24. Celem uzyskania świadectwa egzaminu ogólnego winien kandydat wnieść pisemne podanie na ręce dziekana wydziału, nie później jak 14 dni przed terminem posiedzenia ko-

misji egzaminacyjnej, zaopatrzone w następujące dokumenty w oryginale lub w uwierzytelnionych kopjach:

1. Świadectwo dojrzałości lub inny dokument zastępujący to świadectwo,

2. Książkę legitymacyjną lub inny dowód, że kandydat był wpisany przez cztery ważne półrocza do Akademii Górniczej w Krakowie lub innego równorzędnego Zakładu i uczęszczał na wszystkie przedmioty wymienione w par. 21.

3. Dowód, że kandydat złożył egzamina kursowe z przedmiotów wymienionych w par. 21 w Akademii Górniczej w Krakowie lub innym równorzędnym zakładzie naukowym uznane przez Radę Wydziałową w myśl par. 20 i że odbył ćwiczenia związane z tymi przedmiotami.

4. Dowód 1) zaliczenia ćwiczeń z chemii analitycznej jakościowej i 2) zaliczenia postępu z rysunków technicznych.

5. Dowód odbycia przepisanej praktyki.

6. Dowód, że złożył w kwesturze Akademii Górniczej za wystawienie świadectwa przepisaną należność.

Par. 25. Dziekan winien zbadać podanie i jego załączniki, o ile nie zachodzi żadna przeszkoda, przyjąć podanie.

W razie nieznaczących braków, które kandydat może natchmianst uzupełnić, udziela mu dziekan odpowiednich wskazówek a w przypadkach wątpliwych rozstrzyga komisja egzaminacyjna.

Terminy posiedzeń.

Par. 26. Komisja egzaminacyjna odbywa zwyczajne posiedzenie cztery razy do roku, a to w listopadzie, styczniu, marcu i czerwcu. — Do ważności uchwał jest wymagane zawiadomienie członków komisji o posiedzeniu na 48 godzin przed terminem posiedzenia i obecność co najmniej 4 (oprócz przewodniczącego) członków.

Postępowanie komisji.

Par. 27. Posiedzenia Komisji są protokołowane.

Par. 28. Dziekan przedstawia komisji egzaminacyjnej ugotywowane wnioski wydania lub odmówienia świadectwa egzaminu ogólnego. — Jeżeli komisja uzna przedłożone dowody za wystarczające, to uchwała wydać świadectwo egzaminu ogólnego, kwalifikując go według par. 4, w przeciwnym wypadku odma-

wia. — Uchwały zapadają większością głosów, przy równości głosów rozstrzyga dziekan.

Par. 29. W wypadku pierwszym otrzymuje student świadectwo egzaminu ogólnego na ustalonym formularzu z podpisaniami dziekana i dwóch członków komisji. — W wypadku odmowy uchwała ta wraz z motywami winna być podana do wiadomości studenta. — Przeciw takiej uchwale przysługuje studentowi prawo rekursu do Rady Wydziałowej w terminie dni 14-tu od dnia ogłoszenia uchwały.

V. Egzamin dyplomowy.

Zakres egzaminu dyplomowego.

Par. 30. Celem stwierdzenia, że student po wysłuchaniu przepisanego programu nauk został zupełnie przygotowany do pracy zawodowej, ustanawia się egzamin dyplomowy, który obejmuje:

I. Złożenie egzaminów kursowych z następujących przedmiotów:

Wydz. Górniczy.

1. Technologja nafty.
2. Geologia stosowana
3. Statyka budowli.
4. Budownictwo i inżynierja
5. Maszyny udźwigowe.
6. Kotły parowe.
7. Maszyny tłokowe.
8. Maszyny rotacyjne.
9. Elektrotechnika.
10. Mechanika górnicza.
11. Miernictwo górniczne.
12. Górnictwo I.
13. Przeróbka mechaniczna.
14. Górnictwo II.
15. Prowadzenie ruchu kopalń.
16. Głębokie wiercenie.

Wydz. hutniczy.

1. Geologia stosowana.
2. Statyka budowli.
3. Budownictwo i inżynierja.
4. Maszyny udźwigowe.
5. Kotły parowe.
6. Maszyny tłokowe.
7. Maszyny rotacyjne.
8. Elektrotechnika.
9. Mechanika hutnicza.
10. Przeróbka mechaniczna.
11. Metalografia i przeróbka termiczna.
12. Metalurgia ogólna.
13. Technika opałowa dla hutników.
14. Koksownictwo i gazownictwo.
15. Materiały ogniotrwałe.
16. Metalurgia innych metali.

17. Przemysł naftowy.	17. Elektrometalurgia.
18. Halurgia i przemysł solny.	18. Odlewnictwo.
19. Technika opałowa dla górń.	19. Metalurgia żelaza.
20. Metalurgia dla górników.	20. Walcownictwo i kuźnictwo.
21. Prawoznawstwo ogólne.	21. Prawoznawstwo ogólne.
22. Prawo górnicze i fabryczne.	22. Prawo górnicze i fabryczne.
23. Organizacja przedsiębiorstw przemysłowych.	23. Organizacja przedsiębiorstw przemysłowych.
24. Ekonomia polityczna i statystyka górniczo hutnicza.	24. Ekonomia polityczna i statystyka górniczo-hutnicza.

II. Wykonanie pracy dyplomowej.

III. Złożenie egzaminu ustnego z zakresu pracy dyplomowej.

Rada egzaminacyjna.

Par. 31. W celu utworzenia Komisji Egzaminacyjnych i utrzymania łączności Uczelni z przemysłem górniczym i hutniczym tworzy się na każdym Wydziale Radę Egzaminacyjną dla egzaminu dyplomowego, mianowaną na wniosek Senatu Akademii Górniczej przez Ministerstwo W. R. i O. P.

W skład Rady wchodzi:

I. Profesorowie i docenci przedmiotów objętych programem egzaminu dyplomowego według par. 30 i

II. Po 18-tu przedstawicieli przemysłu dla każdego Wydziału według wyboru Rad Wydziałowych.

Mandat członków Rady Egzaminacyjnej trwa lat 3, — ponowna nominacja jest dopuszczalna.

Par. 32. Rada egzaminacyjna odbywa plenarne posiedzenie raz do roku w październiku. — Do zakresu czynności Rady Egzaminacyjnej należy:

I. Ustalenie kolejności powoływania członków Rady do Komisji Egzaminacyjnych i

II. Opiniowanie o kierunku i zakresie wykształcenia inżynierów górniczych i hutniczych.

Par. 33. Posiedzenie Rady Egzaminacyjnej zwołuje i obradami kieruje Dziekan Wydziału, a protokół prowadzi Sekretarz Wydziału. W razie nieobecności Dziekana przewodniczy Prodziekan, a w razie nieobecności tegoż najstarszy wiekiem członek Rady Egzaminacyjnej. — Posiedzenie Rady jest ważne, jeżeli

jest obecnych 10-ciu członków, a w tej liczbie przynajmniej 5-ciu przedstawicieli przemysłu.

Komisje egzaminacyjne.

Par. 34. Dla każdego terminu egzaminacyjnego wybiera Rada Wydziałowa z pomiędzy członków Rady egzaminacyjnej według ustalonej kolejności Komisję egzaminacyjną dla egzaminu dyplomowego, w skład której wchodzi:

I. Dziekan odnośnego Wydziału jako przewodniczący, a w razie jego nieobecności Prodziekan.

II. 5 profesorów lub docentów, a w ich liczbie obowiązkowo ci, których przedmioty objęte są zakresem prac dyplomowych.

III. Dwóch przedstawicieli przemysłu.

W razie nieobecności Dziekana i Prodziekana przewodnictwo obejmuje najstarszy wiekiem członek Komisji Egzaminacyjnej z pomiędzy profesorów.

Podkomisje.

Par. 35. Wchodzący w skład Komisji Egzaminacyjnej profesorowie i docenci, tworzą podkomisję, która załatwia wszelkie formalności poprzedzające ustny egzamin dyplomowy.

Par. 36. Do ważności posiedzeń Komisji Egzaminacyjnej konieczna jest obecność większości członków, posiedzenia zaś Podkomisji są ważne, jeżeli oprócz Dziekana, jako przewodniczącego, obecnych jest przynajmniej 3 członków, a w tej liczbie ci profesorowie lub docenci, których przedmioty są objęte zakresem prac dyplomowych.

Praca dyplomowa.

Par. 37. Do pracy dyplomowej mogą być dopuszczeni studenci, którzy się wykażą następującymi dokumentami w oryginałach lub uwierzytelnionych kopjach.

I. Świadectwem Egzaminu ogólnego.

II. Dowodem wysłuchania 7-miu ważnych półroczy Akademii Górniczej w Krakowie lub w innym wyższym zakładzie naukowym, uznanym przez Radę Wydziałową za równorzędny.

III. Dowodem, że kandydat złożył wszystkie egzamina kursowe z zakresu conajmniej 7-miu półroczy poza przedmiotami objętymi egzaminem ogólnym, oraz, że zostały mu zaliczone wszystkie przepisane ćwiczenia.

Zezwolenia na dopuszczenie do pracy dyplomowej, po stwierdzeniu powyższych dowodów, udziela przewodniczący Komisji Egzaminacyjnej dla egzaminu dyplomowego. — W razie odmowy zezwolenia, przysługuje kandydatowi prawo odwołania się do Rady Wydziałowej w terminie 7-mio dniowym od daty zawiadomienia o odmowie.

Par. 37. Praca dyplomowa obejmuje całokształt jednej z gałęzi przemysłu górniczego lub hutniczego, wybranej przez kandydata w porozumieniu z odnośnym profesorem.

Par. 38. Czas trwania pracy dyplomowej, nie może przekroczyć 4 miesięcy, licząc od dnia wydania tematu.

Par. 39. Zgłoszenie się do pracy dyplomowej nie jest ograniczone żadnym terminem. — Natomiast termin egzaminu ustnego wyznacza przewodniczący Komisji Egzaminacyjnej.

Par. 40. Temat i zakres pracy dyplomowej ustala Podkomisja na wniosek profesora tego przedmiotu, z zakresu którego praca została wybrana. — Zarówno temat jak i termin wydania wpisuje się do protokołu egzaminu dyplomowego. — Podkomisja ustanawia kierującego pracą dyplomową, którym z reguły jest profesor lub docent przedmiotu, będącego zakresem pracy dyplomowej. — Do współpracy w kierownictwie wyznacza podkomisja dwóch referentów z liczby profesorów lub docentów, których wybór zależy od treści pracy dyplomowej.

Par. 41. Po ukończeniu pracy, a najdalej w terminie 4-ro miesięcznym od dnia wydania tematu, kierujący odbiera pracę wraz ze wszystkimi załącznikami i wspólnie z referentami przeprowadza krytykę pracy. — Krytykę tę ujemuje w sprawozdanie generalne, podpisane przez profesora lub docenta kierującego pracą i obydwóch referentów. — Sprawozdanie to wraz z pracą i wszystkimi załącznikami winno być przedłożone przewodniczącemu Komisji Egzaminacyjnej, nie później, jak w ciągu dni 30-tu od daty odbioru pracy.

Par. 42. Celem dania możności zaznajomienia się z pracą wszystkim członkom Komisji Egzaminacyjnej, winien przewodniczący natychmiast po otrzymaniu pracy i sprawozdania zawiadomić wszystkich członków Komisji o możności przejrzania pracy, podając miejsce i czas, gdzie praca może być przejrzana. — Przejrzenie winno być uskutecznione w ciągu dni 14-tu, licząc od daty zawiadomienia. — Każdemu członkowi Komisji przysługuje prawo podanie na piśmie swych uwag, które muszą być dołączone do sprawozdania ogólnego.

Kwalifikacja prac.

Par. 43. Po upływie przepisanych 14-stu dni, przeznaczonych na przejrzenie pracy i nie później jak w dni 30 po otrzymaniu przez przewodniczącego pracy, wraz ze sprawozdaniem, zwołuje przewodniczący Podkomisję na posiedzenie, celem skwalifikowania pracy. Podkomisja bada pracę i sprawozdanie i decyduje o przyjęciu lub odrzuceniu pracy. Obrady są tajne a uchwały, które się wpisuje do protokołu egzaminu dyplomowego, zapadają większością głosów. — W razie równości głosów, głos kierującego pracą rozstrzyga.

Par. 44. Uchwały Podkomisji winne być podane do wiadomości kandydata pisemnie, przyczem odnośne pismo stanowi dowód przyjęcia lub odrzucenia pracy.

Ustny egzamin dyplomowy.

Par. 45. Ostatnią częścią egzaminu dyplomowego jest ustny egzamin z zakresu pracy dyplomowej. — O dopuszczenie do tego egzaminu winien kandydat wnieść pisemne podanie do rąk przewodniczącego Komisji Egzaminacyjnej dla egzaminu dyplomowego i dołączyć następujące dokumenty w oryginale lub uwierzytelnionych kopjach.

1. Świadectwo egzaminu ogólnego.
2. Dowód przyjęcia pracy dyplomowej.
3. Dowód złożenia egzaminów kursowych, wymienionych w par. 29, z postępek co najmniej dostatecznym.
4. Dowód wysłuchania 8-miu ważnych półroczy Akademii Górniczej w Krakowie, lub innym zakładzie naukowym, uznanym przez Radę wydziałową za równorzędny.
5. Dowód zaliczenia na obydwóch Wydziałach, oprócz wszystkich przepisanych ćwiczeń, również analizy górniczo-hutniczej, a na hutniczym chemii analitycznej ilościowej.
6. Dowód odbycia przepisanej praktyki w górnictwie lub hutnictwie.

7. Dowód uiszczenia przepisanej taksy egzaminacyjnej.

Par. 46. Przewodniczący Komisji bada podania i załączniki i jeżeli dopuszczeniu do ustnego egzaminu dyplomowego nie stoi na przeszkodzie, udziela zezwolenia, wyznacza termin ustnego egzaminu i zawiadamia o tem kandydata pisemnie, przynajmniej na 14 dni przed wyznaczonym terminem egzaminacyjnym. — W razie nieznaczących braków, które kandydat może

sam usunąć, udziela mu stosownych wskazówek, a w wypadkach wątpliwych decyduje Podkomisja.

Par. 47. Przeciw odmowie dopuszczenia do egzaminu dyplomowego przysługuje kandydatowi prawo rekursu do Ogólnego Zebrania Profesorów w terminie 14-sto dniowym od dnia otrzymania zawiadomienia o decyzji na piśmie

Par. 48. Jeżeli kandydat na oznaczony termin do egzaminu się nie zjawi, a swego niejawienia się przynajmniej na 3 dni przed terminem egzaminu nie usprawiedliwi, przepada taksa egzaminacyjna, a kandydat może stawiać do egzaminu w najbliższym terminie, przedstawiając dowód uiszczenia nowej taksy egzaminacyjnej.

Par. 49. Ustny egzamin dyplomowy odbywa się przed Komisją Egzaminacyjną dla egzaminu dyplomowego, którą w tym celu na wyznaczony termin zwołuje przewodniczący Komisji. — Do ważności posiedzenia wymagane jest zawiadomienie członków Komisji przynajmniej na 48 godzin przed terminem posiedzenia, oraz obecność większości dla danego terminu egzaminacyjnego, wyznaczonych członków, a w tej liczbie profesor lub docent, kierujący pracą dyplomową.

Par. 50. Ustny egzamin dyplomowy jest egzaminem publicznym. — Wszyscy członkowie Komisji, wraz z przewodniczącym są egzaminatorami, przyczem podstawowy zakres ustnego egzaminu dyplomowego określa się rodzajem pracy. — Przewodniczący Komisji, względnie jego zastępca, powinien zarządzić co należy, ażeby zapobiedz zakłóceniu spokoju i porządku.

Par. 51. Czas trwania egzaminu dyplomowego dla jednego kandydata nie może przekroczyć dwóch godzin.

Kwalifikacja ustnego egzaminu.

Par. 52. Obrady Komisji Egzaminacyjnej są tajne. — Przy osądzeniu wyniku egzaminu dyplomowego należy wziąć pod uwagę:

1. Postępy świadectw przedłożonych egzaminów kursowych.
2. Kwalifikację pracy dyplomowej.
3. Wynik ustnego egzaminu dyplomowego.

W głosowaniu należy ustalić, czy kandydat zdał egzamin, czy zasługuje na odznaczenie, czy też egzamin wypadł z ujemnym wynikiem. — W razie równości głosów, głos przewodniczącego rozstrzyga. — Przebieg i wynik głosowania wpisuje się

do protokołu egzaminu dyplomowego, który pozatem winien zawierać: — rodowód kandydata, daty dotyczące poprzednich studiów, egzaminów kursowych, egzaminu ogólnego, oraz pracy dyplomowej.

Par. 53. W razie ujemnego wyniku Egzaminu dyplomowego, kandydat zostaje reprobowany, przyczem Komisja ustanawia warunki powtórnego dopuszczenia do egzaminu.

Par 54. Kandydatom przysługuje prawo do powtórzenia egzaminu dyplomowego. — Na przystąpienie do egzaminu dyplomowego po raz trzeci i ostatni zezwala Minister W. R. i O. P.

Dypłom:

Par 55 W razie pomyślnego wyniku egzaminu uznaje się kandydata za przygotowanego do wykonywania zawodu, w dowód czego Rada Wydziałowa wydaje mu dyplom inżyniera górnika, względnie inżyniera hutnika. — Uzyskanie odznaczenia zaznacza się na dyplomie.

Przepisy karne.

Par. 56. Jeżeli kto podstępnie wyłudził dopuszczenie do egzaminu kursowego, ogólnego, lub dyplomowego, albo wogóle też obszedł niniejsze przepisy — natenczas egzamin taki nie tylko jest nieważny, choćby był złożony z pomyślnym wynikiem, lecz, bez względu na skutki wypływające z ogólnych ustaw karnych Państwa, może być kandydat za zgodą Ministerstwa W. R. i O. P. wykluczony od zdawania egzaminu dyplomowego we wszystkich wyższych zakładach naukowych technicznych Rzeczypospolitej Polskiej na pewien czas lub na zawsze.

SPRAWOZDANIE REKTORSKIE ZA ROK AKADEMICKI 1921/22.

Po raz trzeci wypada mi zdać sprawę z całorocznego życia Akademji Górniczej! Niech te wiersze same mówią za siebie, niech staczą za dowód, że była dobra wola i chęć pracy u tych, którzy za rozwój Akademji są odpowiedzialni. — Dziś nie trzeba nam już wykazywać, iż Akademję Górniczą należało stworzyć!

Rok pokojowej pracy.

Rok akademicki 1921/22 był dla Akademji pierwszym rokiem pokojowym, pierwszym, który minął bez wstrząśnień. — Rozpoczął się pod dobrimi auspicjami, gdyż nowy rząd postawił sobie, jako główne zadanie, sanację stosunków finansowych Państwa, od czego w wysokim stopniu zależy tętno naszego życia gospodarczego. — I Akademia z wielkiem zainteresowaniem śledziła poczynania Rządu, zmierzające do tego wielkiego celu. Widocznie metody Ministerstwa Skarbu były dobre, skoro kurs marki polskiej się podniósł i odtąd przez długi szereg miesięcy wahania w zagranicznym kursie marki były drobne. — Również i Ministerstwo Oświecenia dostało się w jak najlepsze ręce. P. Inż. A. Ponikowski, prof. politechniki warszawskiej, jako Prezydent ministrów i Minister oświecenia tyle bowiem wykazał życzliwego zrozumienia potrzeb naszego wyższego szkolnictwa w ogólności, a Akademji Górniczej w szczególności! — Profesorowie naszej Akademji mogli to stwierdzić, gdy Pan Prezydent Ponikowski na zaproszenie podpisanego zwiedził Akademię w dniu 6 listopada 1921 r., Kollegjum Profesorów, korzystając z tej sposobności, przedstawiło bez obstondek wszystkie braki Akademji, pochodzące stąd, że uposażenie katedr na zakupno przyrządów, modeli maszyn, chemikalji i książek było dotąd mniej niż skromne. — Pan Prezydent, zapoznawszy się dokładnie ze stanem wszystkich zakładów naukowych Akademji, przyrzekł poparcie, którego nam też nie poskąpił, gdy chodziło o budżet Akademji na rok 1922 i o przyspieszenie budowy Akademji. — Także i nasza Młodzież akademicka miała sposobność przedstawić swe potrzeby Panu Prezydentowi. — Opuszczając Akademię, złożył Pan Prezydent w ręce podpisanego 40.000 Mk. na zapomogi dla studentów. — Imieniem naszej Uczelni miło mi złożyć, jak najgorętsze podziękowanie za ten dar. — Na innem miejscu podaję rozdział owej kwoty między kilku studentów Akademji. —

Wileńszczyzna i Górny Śląsk.

Rok pokojowy przyniósł nam rozszerzenie państwa polskiego, które łączy się z dwoma wielkimi momentami historycznymi, a dla Państwa naszego ważnymi! — Pierwszym, to objęcie Wileńszczyzny przez nasze Państwo. Wróciła do nas polska część Litwy, która przez pewien czas nie mogła się opowiedzieć za

swą macierzą i stanowiła odrębne terytorjum t. zw. Litwy środkowej.

Szczególnie ważną dla Akademji była chwila zajęcia Górnego Śląska przez nasze wojska. — Nie cały wprawdzie powrócił po tylu latach niewoli do Polski, mała tylko część kraju ma to szczęście, że odtąd może czuć, myśleć i mówić po polsku bez wszelkich obaw. — Bez przesady rzecz można, że skarby mineralne, wysoko rozwinięty przemysł górniczy i hutniczy tej części Górnego Śląska, którą nam przyznano, gwarantują byt Akademji i wyznaczają jej przyszłość wielką.

Budowa własnego gmachu.

Główną troską Kollegjum Profesorów była sprawa budowy Akademji. Ona nie schodziła też z porządku dziennego żadnego posiedzenia Kollegjum, stanowiła też oś wszystkich planów na przyszłość. Dotychczasowe, prowizoryczne pomieszczenie jest bowiem mniej niż skromnem, wszak rok IV-ty studjów wymaga dalszego rozszerzenia prowizorium. — Stan taki wysoce szkodziwie oddziaływać musi na tok studjów i ich wyniki. To też jednym z głównych postulatów, które Kollegjum wysunęło wobec Pana Prezydenta Ponikowskiego, była konieczność rozpoczęcia budowy gmachu w r. 1922. — I rzeczywiście, dziś możemy powiedzieć, że jesteśmy na drodze do realizacji naszych dążeń. W czerwcu br. przejął Rektorat we fizyczne posiadanie plac przy Aleji Mickiewicza, będący darem Gminy miasta Krakowa, przeznaczony pod budowę pawilonu głównego. Komitet budowy pod przewodnictwem Radcy Architekta M. Heitzmana w dawnym swym składzie zbierał się też kilkakrotnie i po przyjęciu szkiców przez Ministerstwo Robót Publicznych i wyborze projektodawcy p. Radcy Arch. Sławomira Odrzywolskiego i P. Arch. Wacława Krzyżanowskiego na kierowników prac wstępnych, doszliśmy już dziś do tego, że plac jest oparkaniony, że wybudowano na nim potrzebne baraki, że zwozi się materiał budowlany i że wykopy pod fundamenta są na ukończeniu.

Oprócz tego podpisany zwrócił się do Gminy m. Krakowa o zarezerwowanie placów sąsiednich na zakup przez Skarb Państwa, a przeznaczonych pod budowę pawilonu hutniczego i dalszych pawilonów, jak: mechanicznego, elektrotechnicznego i przeróbki mechanicznej.

Jeśli więc obecny rok nie przyniesie niespodzianek nieko-

rzystnych, ale będzie normalnym rokiem pokojowym, to do zimy wychylą się z ziemi mury, na których w roku przyszłym wspierać się będzie monumentalna budowa Akademji.

W projekcie jest ukończenie w roku 1924 budowy pawilonu głównego, który będzie obejmował wydział górniczy, bibliotekę i administrację. — Nazwiska obu Panów Kierowników budowy dają gwarancję, że stanie gmach piękny, dobrze zbudowany i odpowiadający swemu celowi. Dla spraw pilnych utworzono Komitet ściślejszy, do którego wchodzi P. Radca M. Heitzman, P. Radca Odrzywolski, P. Arch. Krzyżanowski i podpisany. Komitet ściślejszy zbierał się kilkakrotnie dla rozpatrzenia ofert na dostawę materiału budowlanego.

Nowi wykładający.

Definitywna obsada katedr postępuje w naszej uczelni w bardzo wolnem tempie, czego głównym powodem są stosunki mieszkaniowe, dziś gorsze, niż przed rokiem, one nie rokują też wielkich nadziei na czas najbliższy. — Brak odpowiednich mieszkań dla profesorów czyni często nasze usiłowania, by pozyskać dla Akademji siły wybitne, iluzorycznymi. Wprawdzie Panowie Wiceprezydenci Inż. Sare i Dr. P. Wielgus przyszli w kilku przypadkach z pomocą Akademji, za co należy im się z naszej strony szczere podziękowanie, jednakowoż cały nasz głód mieszkaniowy nie został dotąd zaspokojony. — Tymczasem Kollegjum Profesorów zwiększyć się musi w szybszem tempie. — W roku sprawozdawczym było zaledwie kilka nominacji.

P. Inż. Nowotny w roku zeszłym prof. kontraktowy, został zamianowany przez P. Naczelnika Państwa profesorem zwyczajnym geodezji i miernictwa górniczego od dnia 1-go września 1921 r. Na katedrę mechaniki hutniczej został powołany P. Inż. A. Rodziewicz-Bielewicz, profesor Wszechnicy w Rydze, który został zamianowany przez P. Naczelnika Państwa profesorem zwyczajnym od dnia 1-go września 1921 r.

Podobnież do niedawna zastępca profesora, P. Dr. W. Staronka, po wyhabilitowaniu się w Uniwersytecie Jagiellońskim, został zamianowany profesorem nadzwyczajnym chemji ogólnej od 1-go marca 1922.

Personal nauczycielski zwiększył się w dalszym ciągu w sposób następujący:

Do budownictwa i inżynierji zaangażowała Akademia P. Inż. Stella Sawickiego w charakterze docenta płatnego od 1-go października 1921 do końca lutego 1922, zaś od 1-go marca 1922 w charakterze zastępcy profesora. Wykłady górnictwa I miał zastępczo objąć P. Inż. Szefer, lecz Górno-Śląska Naczelna Rada Ludowa nie zgodziła się na udzielenie mu zezwolenia wyjazdu do Krakowa, choćby na 1 dzień w tygodniu, nie mogąc zrezygnować z jego pełnego udziału w pracy około organizacji władz górniczych na Górnym Śląsku. — Wobec tego Komitet Organizacyjny zwrócił się do P. Inż. Fr. Drobniaka, który zgodził się na objęcie wykładów Górnictwa I w charakterze zastępcy profesora, aż do powrotu P. Inż. Henryka Czczotta z Petersburga do Polski, który został mianowany zwyczajnym profesorem górnictwa I od dnia 1-go grudnia 1921 r.

Dla wykładów i ćwiczeń z chemji fizycznej i elektrochemji zaangażowała Akademia P. Dr. E. Drozdowskiego od 1 go marca 1922. r. w charakterze zastępcy profesora, który jako taki pozostawał na urlopie bezpłatnym od 1-go października 1921 do końca lutego 1922, wykładając w tym czasie chemję analityczną dla hutników, jako docent płatny. — Pozatem wykłady mechanicznej technologii prowadził Prof. Inż. J. Krauze, termodynamikę techniczną wykładał Prof. Inż. E. Chromiński, wykłady metalografji powierzono Prof. Inż. H. Korwin-Krukowskiemu, wykłady hydrauliki objął Prof. Dr. J. Stock, p. radca górniczy Edward Windakiewicz wykładał na III-cim roku studjów halurgję i przemysł solny, jako płatny docent, podobnież w tym samym charakterze wykładał naukę o materiałach ogniotrwałych P. Inż. Modzelewski, walcownictwo i kuźnictwo powierzono Prof. Inż. Rodziewiczowi-Bielewiczowi. — Dla wykładów mechaniki ogólnej, które przez półtora roku prowadził Prof. Dr. Stock, a przez pół roku bezpłatnie podpisany, nie zdołało Kollegjum zaangażować profesora, wobec czego zamianowanemu przez Kollegjum asystentowi przy katedrze mechaniki p. K. Vetulaniemu powierzono wykłady i ćwiczenia prowizorycznie aż do nominacji profesora.

Zastępcą profesora do metalurgji innych poza żelazem metali, jak i do górniczo-hutniczej analizy został zamianowany P. Inż. St. Sowiński od 1-go sierpnia 1922 r.

Również na wniosek Kollegjum Profesorów zawarło Ministerstwo W. R. i O. P. kontrakt z P. Iwanem Feszczenko-Czopińskim, angażując go do wykładów i ćwiczeń z metalografji i metalurgji ogólnej na najbliższy rok od 1-go lipca 1922.

I w szeregu pomocniczych sił naukowych nastąpiły zmiany. — Wielka ilość studentów, brak tablic do demonstracji, których cena kupna jest bardzo wielką, konieczność zorganizowania muzeów, potrzeba kilku kierowników ćwiczeń geodezyjnych i miernictwa górniczego uczyniły nieodzownem zamianowanie całego szeregu elewów, demonstratorów, rysowników itd. z pomiędzy starszych studentów Akademji. Na innym miejscu są podani wszyscy ci, którzy swą pracą służyli Akademji we wspomnianym co dopiero charakterze.

Kancelarja Akademji.

Także i w tym roku zwiększył się personal kancelarji. — Kwestura została odłączona od sekretarjatu i stanowi z nim instytucję równorzędną. — W czasie od 15-go września 1921 r. do 30 kwietnia 1922 r. sprawy likwidacyjne po zniesieniu Namiestnictwa galicyjskiego i uzyskaniu pełniejszej autonomji finansowej przez wyższe uczelnie sprawował jako siła kontraktowa i pomocnicza P. Czesław Lincker, radca rachunkowy starostwa górniczego. Z biegiem czasu okazał się potrzebnym stały kwestor, którym na wniosek Kollegjum został mianowany P. Franciszek Kocoł od 1-go marca 1922.

Ponadto urzędniczkami zostały mianowane P. J. Mayerówna od 1-go października 1921 r. i P. Izabela Biernatowa od 15-go marca 1922.

Biblijoteka główna.

Z nowym rokiem akademickim przystąpiono do rozszerzenia zawiązku biblijoteki głównej. Wybrana do tego celu komisja biblijoteczna, składająca się z Prof. Inż. A. Rodziewicz-Bielewicz (jako przewodniczącego), Prof. Dra J. Krauzego i Prof. Inż. O. Nowotnego zajęła się organizacją biblijoteki; ponadto z dniem 1-go stycznia na wniosek komisji, zatwierdzony przez Kollegjum, zamianowało Ministerstwo p. Marię Kuszową biblijotekarką za kontraktem.

Wewnętrzna organizacja.

Oprócz Kollegjum Profesorów istniał Komitet Organizacyjny, który w dniu 18 listopada 1921 odbył ostatnie posiedzenie; na niem uchwalił zwrócić się do Ministerstwa z wnioskiem o rozwiązanie komitetu wobec tego, że prace jego dobiegły do końca. — Podpisany po uchwale tej podniósł w krótkim przemówieniu ogrom prac i zasług Komitetu i złożył imieniem Profesorów podziękowanie Profesorowi Drowi Józefowi Moroze-

wiczowi za jego obywatelską i ideową a tyloletnią pracę w Komitecie. — Ministerstwo W. R. i O. P. w piśmie z dnia 13 grudnia 1921 No. 9385—IV/21 zatwierdziło ten wniosek i przekazało dalsze obowiązki organizacyjne Władzom akademickim Akademii. — Do niedawna władzami akademickimi były u nas: Kollegjum Profesorów, Rektor i obaj Dziekani. W roku sprawozdawczym uchwaliło Kollegjum Profesosów powołać do życia z dniem 1-go maja 1922 dwie rady wydziałowe: radę wydziału górniczego i radę wydziału hutniczego przy zatrzymaniu Ogólnych Zebrań Profesorów (dla spraw natury ogólnej) i posiedzeń Senatu, który złożony z podpisanego, jako przewodniczącego i obu dziekanów, załatwia sprawy pilne i gospodarcze.

Podział katedr i docentur na oba wydziały, na mocy specjalnej uchwały Kollegjum, ustalono w sposób następujący: Do wydziału górniczego zaliczono: a) katedry: matematyki wyższej, mechaniki ogólnej i technicznej, mineralogii i petrografii, elektrotechniki, geologii i paleontologii, górnictwa I, górnictwa II, górnictwa naftowego, geologii stosowanej, maszynoznawstwa ogólnego (I), maszyn górniczych, geodezji i miernictwa górniczego, organizacji przedsiębiorstw przemysłowych i prawa górniczego; b) docentury: hydrauliki, wstępnych wiadomości z górnictwa, przeróbki mechanicznej, halurgji i przemysłu solnego, matematyki ubezpieczeniowej, zasad rachunkowości, higieny, pierwszej pomocy w nieszczęśliwych przypadkach, ekonomji politycznej i nauki o terenach naftowych. — Do wydziału hutniczego zaliczono zaś następujące katedry i docentury: a) katedry: metalografji, metalurgji żelaza, metalurgji innych poza żelazem metali, maszyn hutniczych, fizyki, chemji ogólnej i analitycznej, chemji fizycznej i elektrochemji, maszynoznawstwa II (szczegółowego) budownictwa i inżynierji, technologii ciepła i paliwa i geometrii wykreślnej; b) docentury: termodynamiki technicznej, techniki opałowej, odlewnictwa, elektrometalurgji, przeróbki kowalnych (kujnych) metali, materiałów ogniotrwałych, wstępnych wiadomości z hutnictwa, koksownictwa i gazownictwa.

Wydział hutniczy zebrał się 4-ry razy na posiedzenia, kiedy wydział górniczy w tym samym czasie odbył 1-no posiedzenie.

Zwolna więc określa się i ustala szczegóły organizacji władz akademickich tak, iż niebawem Akademia będzie mogła przystąpić do opracowania swego własnego statutu, który będzie przesłanym Ministerstwu W. R. i O. P. do zatwierdzenia. — Pracę

nad ułożeniem tego statutu objął P. Dziekan Inż. A. Rodziewicz-Bielewicz.

Wybór Rektora i Dziekanów na rok ak. 1922/3.

Dnia 19 czerwca br. odbył się wybór rektora i dziekanów na rok akad. 1922/23. — Rektorem wybrano prof. Dra Inż. Jana Studniarskiego, dziekanem wydziału górniczego prof. inż. Nowotnego, a dziekanem wydziału hutniczego prof. Inż. A. Rodziewicza-Bielewicza.

Wpisy i ilość studentów.

W dniach 3, 4 i 5 października zgłaszali się w dziekanacie górnictwa kandydaci na rok 1-szy; ponieważ liczba zgłoszeń wynosiła 113 i tem samem przekroczyła maksymalną (80) ilość, którą może Akademia pomieścić na roku 1-szym, przeto zarządzone wstępny egzamin konkursowy w dniach 6 i 7 października z matematyki, fizyki i geometrii wykreślnej. — Ponadto kandydatów poddano badaniu lekarskiemu w myśl uchwały Kolegium.

Wobec tego zaś, że powtórnie na rok 1-szy zapisało się 7-miu studentów wskutek niedopełnienia warunków przejścia na rok II gi, przeto przy uwzględnieniu wyniku egzaminu konkursowego, służby wojskowej jak i ewentualnej praktyki górniczej, przyjęto 73 nowych słuchaczy na rok I-szy: W dniach 12, 13 i 14 października odbywały się wpisy na rok II-gi i III-ci, zaś w dniach 23, 24 i 25-go lutego 1922 mogli się słuchacze wpisywać na półrocze letnie.

Całkowita liczba studentów wynosiła w zimowym półroczu 279, a w letnim półroczu 282, a ich statystyka za r. 1921/22 przedstawia się następująco:

	Stud.	Wolni słuchacze	Kobiety	Razem	Polacy	Serbowie	Bułgarzy	Ukraińcy	Rosjanie
W półroczu zimowym	270	8	1 wolna sł.	279	276	1	1	—	1
W półroczu letnim	273	8	1 (j. w.)	282	276	2	2	1	1

Nie od rzeczy będzie zauważyć, że Akademia nasza używała już pewien rozgłos wśród Słowiańszczyzny, dzięki czemu między naszymi studentami jest dwóch Serbów, dwóch Bułgarów, jeden Rosjanin i jeden Ukraińiec. — Mamy nadzieję, że ta, dotąd skąpa liczba obcokrajowców w roku obecnym się zwiększy w najbliższej przyszłości.

Górny Śląsk w obecnym roku akademickim wskutek niekorzystnej dla nas polityki przewlekania momentu wcielenia go do Polski dostarczył zaledwie nieznaczną liczbę studentów, których ilość zredukowała się do połowy w półroczu letnim. — Nie wątpimy, że dziś, kiedy to piszemy, po zajęciu polskiej części Górnego Śląska zgłosi się pokaźniejsza ilość studentów do studjów na naszej Akademji.

W roku obecnym po raz pierwszy dopuszczono kobietę do studjów na razie, jako wolną słuchaczkę. — Jej podanie o przyjęcie na zwyczajną studentkę spowodowało zasadniczą dyskusję na posiedzeniu Kollegjum Profesorów w sprawie studjum kobiet w Akademji i uchwałę zatwierdzoną przez Ministerstwo, a dopuszczającą kobiety do studjów w Akademji od 1-go października 1922 r., przyczem jednak dla uniknięcia konkurencji z mężczyznami ustalono liczbę 8 kobiet jako osobny numerus clausus studentek 1-go roku.

Uroczysta imatrykulacja nowych studentów.

Dnia 7 grudnia 1921 r. odbyła się o godzinie 11 przed południem w budynku podgóńskim uroczysta imatrykulacja nowych studentów przy współudziale wielu gości, między innymi był obecnym p. Dr. A. Meyer, starosta górniczy, jako reprezentant Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Podpisany przywitał gości i zdał sprawę ze stanu uczelni w minionym roku akademickim, poczem dokonał imatrykulacji nowo wpisanych polskich studentów wszystkich trzech lat studjów.

Przytem odczytał p. sekretarz F. Goetel rotę imatrykulacyjną przez siebie ułożoną która brzmi następująco:

Przyrzekacie Panowie, iż jako studenci Akademji Górniczej dołożycie wszystkich sił, aby wywiązać się godnie z dobrowolnie przyjętych na się obowiązków wobec szkoły, w której mury wstępujecie. — Poważaniem wobec przełożonych władz akademickich i Panów Profesorów, uszanowaniem przepisów, sumien-

nością w naukach, życiem uczciwym, postępowaniem zgodnem z pojęciami akademickiego honoru przyczyniać się będziecie do dobra Akademji, niczem i nigdzie ujmy jej nie przynosząc. — Jako obywatele Państwa Polskiego przyrzekacie strzec granic, praw i ustroju Jego, jako członkowie społeczeństwa przyczyniać się do pomyślności ogólnej, jako adepci zawodu górniczego czy hutniczego przygotować się do odpowiedzialnych zadań wobec przemysłu rodzimego, które spełniać macie, opuściwszy Akademię, jako inżynierowie górniczy lub hutniczy

Szczęść Boże!

Studenci nie będący obywatelami państwa naszego podpisali ślubowanie, ułożone w brzmieniu nieco odmiennem.

Czwarty rok studjów.

Z nowym rokiem akademickim będzie otwartym czwarty i zarazem ostatni rok studjów, wskutek czego pierwszy okres organizacyjny w życiu Akademji dobiegnie do końca. Niestety do chwili, kiedy piszę tę słowa, nie posiada Akademja dostatecznej ilości ubikacji na pomieszczenie sal wykładowych i rysunkowych, muzeów, laboratorjów i seminarjów dla roku IV-go. — W tej sprawie odniósł się podpisany do władz wojskowych w Krakowie i do Prezydjum m. Krakowa. — Kiedy nasze zabiegi u władz wojskowych stanęły na martwym punkcie, to pomoc ze strony gminy ma pewne szanse, zwłaszcza, że i Rada miejska uznała tę pomoc za konieczną w dyskusji nad nagłym wnioskiem naszego profesora i radnego p. Inż. Fr. Drobniaka, któremu na tem miejscu pragnę wyrazić podziękowanie serdeczne za to, że sprawę prowizorycznego pomieszczenia Akademji wytoczył przed forum publiczne. Nie wątpimy też, że Prezydjum m. Krakowa, które już tylekrotnie dało dowody szczerej życzliwości dla Akademji, wkrótce udzieli miejsca na IV-ty rok studjów. — Gdyby jednak nas nadzieje zawiodły, to w myśl uchwał Kollegjum nie otworzy się roku I-go, by w ten sposób choć w części uzyskać wolne miejsce dla pomieszczenia IV-go roku. — Byłoby to jednak wysoce szkodliwem zarządzeniem tak dla młodzieży jak i dla górnictwa, które wobec zajęcia części Górnego Śląska przez nasze władze, będzie potrzebowało znaczniejszego przyływu nowych sił.

Program naukowy i przepisy egzaminacyjne.

I w obecnym roku poddano gruntownej rewizji program naukowy, który na innym miejscu ogłaszamy z tem zastrzeżeniem, że dotąd nie uzyskał jeszcze aprobaty Ministerstwa. — Oprócz tego uchwały Rady wydziałowe przejściowy program na rok 1922/23, również jeszcze niezatwierdzony przez Ministerstwo w chwili, gdy o tem piszę. — Nowością jest to, że już na pierwszym roku student obowiązany jest do wyboru wydziału, a nie, jak dotąd po ukończeniu roku drugiego. — Do nowego programu naukowego zastosowano też nowe przepisy egzaminacyjne, które przewidują kolokwia, egzamina kursowe i egzamin dyplomowy. — Egzamina kursowe z przedmiotów roku 1-go i 2-go dają podstawę do wydania świadectwa egzaminu ogólnego. — Dodać należy, że program naukowy oprócz podziału na wydział górniczy i hutniczy nie przewiduje dotąd żadnej specjalizacji w obrębie jednego wydziału, że przeto odpowiada pierwszemu stadium rozwoju Akademji, który niewątpliwie za lat kilka przyniesie dalsze zróżniczkowanie studjów.

Praca naszej Młodzieży Akademickiej.

Oprócz wykładów i ćwiczeń laboratoryjnych odbywali nasi studenci długi szereg wycieczek w ciągu roku sprawozdawczego: studenci roku 1-go do kopalń soli i węgla, roku 2-go do fabryk i wycieczki geologiczne, rok 3 ci do elektrowni miejskiej. — Pozatem rok 2-gi odbył 10-cio dniowe ćwiczenia geodezyjne w Niepołomicach po długiem przygotowaniu do ćwiczeń tego rodzaju w salinach wielickich, rok 3-ci zaś przez dwa tygodnie wykonywał pomiary i zdjęcia w kopalniach olkuskich. — Ponadto rok 1-szy udaje się na praktykę 6-cio tygodniową podczas wakacji do kopalń i hut, gdzie studenci obowiązani są pracować jako robotnicy, a po odbytej pracy złożyć dokładne sprawozdanie pisemne. — Sprawą tą zajmuje się, jak corocznie gorliwie prof. Inż. Fr. Drobniak, który prowadził także i tego roku wykład pod tytułem „Wstępne wiadomości z górnictwa“.

Studenci roku 3-go udają się również na kopalnie i do hut, gdzie jako pomocnicy zawiadowców w ciągu 6 ciu tygodni mają się zapoznać z całokształtem pracy na kopalni lub hucie.

Dzięki pomocy Ministerstwa W. R. i O. P., a specjalnie, dzięki życzliwości Naczelnika Wydziału Nauk, P. Inż. Stanisława Michalskiego, mogła Akademia urządzić w dniach 11 i 12 paździer-

nika 1921 wystawę prac rysunkowych naszych studentów z geometrii wykreślnej i maszynoznawstwa ogólnego, dostępną dla szerszej publiczności. — Wystawa ta wykazała i wysoki poziom nauki i sumienność i wytrwałość studentów. — Próba udała się najzupełniej i mamy nadzieję, że również w październiku 1922 szersza i większa wystawa prac studenckich wykaże dalsze w tym kierunku postępy. — Specjalna komisja złożona z profesorów geometrii wykreślnej i maszynoznawstwa I uznała 6-ciu studentów za szczególnie odznaczających się pod względem techniki rysunkowej, tymże uchwaliło Kollegjum Profesorów wyrazić uznanie i przedstawić ich Ministerstwu do nagród pieniężnych. — Uznanie i nagrodę za rysunki geometrii wykreślnej otrzymali: Panowie T. Kogut, Wł. Stępiński i St. Zachwieja, za rysunki z maszynoznawstwa (I): M. Zapalski, K. Bogdanowicz i T. Dobrzański.

W sierpniu obecnego roku mają się udać trzech studenci i dwie studentki z całej Polski na jeden rok do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej dla dalszych studiów. — Akcją tą kieruje amerykańska organizacja YWCA. — Dzięki życzliwemu stanowisku p. Inż. St. Michalskiego mogła Akademia desygnować jednego ze swych słuchaczy; wybór padł na jednego ze starszych studentów, na p. Michejdę, absolwenta 3-go roku, który dzieś lat przed wstąpieniem do Akademii pracował w górnictwie, przechodząc przez wszystkie stopnie od robotnika do sztygara, a dziś poznaje teoretyczne podstawy wiadomości nabytych na drodze praktyki, dlatego to Akademia uznała go jako jedynego swego kandydata. — O ile więc nie zajdą jakie trudności, które dziś trudno przewidzieć, wyjedzie p. Michejda w połowie sierpnia do Ameryki na rok dla dokończenia studiów. — Poza pracą ściśle naukową oddają się nasi studenci wielu zajęciom złączonym z ich zawodem. — Jest to praca zorganizowana, planowa, kierowana przez kilku słuchaczy w łonie ich towarzystwa, założonego jeszcze w r. 1919 pod nazwą Koła Słuchaczy Akademii Górniczej (K. S. A. G.). — Rozwój tego stowarzyszenia, którego zaśluzonym Kuratorem od początku istnienia K. S. A. G. jest Prof. Dr. J. Stock, jest mimo ciężkich warunków, niemal normalnym. — Wielość spraw, któremi się zajmuje K. S. A. G., o których mowa na innem miejscu, świadczy chlubnie o tem stowarzyszeniu i jego członkach. — W roku sprawozdawczym odbył się szereg odczytów dla naszych studentów. — Pierwszy wygłosił dn. 13 listopada 1921 P. Dr. Wł. Folkierski, Profesor U. J. p. t. Związek kulturalny między Polską a Francją. — Odczyt ten poprzedził

podpisany krótkim przemówieniem wstępnem. — Drugi odczyt wygłosił p. Jan Pietrzycki pt. Wspomnienia i pamiątki po legionach Dąbrowskiego w miastach włoskich. — Cztery dalsze odczyty ze zakresu higieny górniczej i hutniczej wygłosił p. Dr. Tomasz Janiszewski, Profesor U. J.

Stypendja akademickie, fundacje stypendyjne i zapomogi dla studentów, stypendja zagraniczne.

Studjum techniczne, o ile się ma jemu oddawać student należycie, bez marnowania czasu, wymaga szczególnej opieki, specjalnej pomocy moralnej i materialnej. — I w tym roku nie szczędziło jej nam Ministerstwo W. R. i O. P. przez udzielenie większej zapomogi dla studentów na ręce podpisanego w kwocie 700.000 Mk., które podpisany rozdzielił w sposób następujący: przeznaczył 250.000 Mk. dla sekcji wydawniczej skryptów w celu obniżenia ich ceny,

250.000 Mk. dla Kuratorjum finansowego Akademji Górniczej, jako zasiłek na kuchnię akademicką,

200.000 Mk. dla sekcji Bratniej Pomocy K. S. A. G. na zapomogi i pożyczki.

Pozatem od października 1921 r. do stycznia 1922 otrzymywało dziewięciu studentów stypendja akademickie po 4.000 Mk. miesięcznie; na interwencję podpisanego, dzięki życzliwości p. Inż. St. Michalskiego, została liczba stypendjów od lutego br. podwyższona do ilości 20-tu, ponadto rata stypendyjna miesięczna podwyższona została do 10.000 Mk. — W ten sposób dzisiaj ma 20 studentów choć w części zaspokojone swe potrzeby życiowe. — Starsze społeczeństwo górnicze, jak i kopalnie subwencjonują stale, istniejące od 2 lat i prosperujące Kuratorjum Finansowe, które na innem miejscu zdaje sprawę ze swej pięknej działalności.

I w tym roku kilka organizacji górniczych przesłało większe kwoty do rąk podpisanego Rektora dla rozdziału między potrzebujących.

I tak: Dyrekcja gwarectwa Jaworznickiego przesłała w marcu 1922 r. na ręce podpisanego kwotę 250.000 Mk., z czego podpisany udzielił K. S. A. G. 100.000 Mk: na wewnętrzne urządzenie Bursy, szeregowi zaś studentów zapomogi miesięczne po 3.000 Mk. wzgl. 5.000 Mk., w łącznej kwocie 135.000 Mk. i jednorazową zapomogę w kwocie 10.000 Mk., pozostała zatem w chwili

obecnej reszta 5.000 Mk. — Na tem miejscu pragnę jak najserdeczniej podziękować Gwarectwu za Jego hojny dar. — Dla Komitetu Pomocy Przemysłu, o którym poniżej, oprócz wspomnianych 11 milionów, o których tam mowa, wpłynęły mniejsze datki, jak 103.700 Mk. od Koncernu Naftowego, „Dąbrowa“ we Lwowie, 46.038 Mk. od Sp. Akc. „Gaz ziemny“ i Gazociągi Między miastowe i 50.000 Mk. od Sp. Akc. „Opiąg“. — Kwoty te rozdzielił Komitet w sposób następujący: 50.000 Mk. przekazał Kuratorjum finansowemu dla pokrycia niedoboru w pozycji p. t. „Dom akademicki“, a resztę w kwocie 149.738 Mk. uchwalił jako zapomogę bezzwrotną dla p. Michejdy, o ile jego wyjazd do Ameryki rzeczywiście nastąpi. — Na rzecz Biblioteki głównej przesłała firma Vaterkeyn w Krośnie 2.000 Mk., a p. Inż. Gerżabek w Łanczynie 10.000 Mk. — Wszystkim Sz. Ofiarodawcom wyraża podpisany imieniem Akademji, jak najgorętsze podziękowanie.

W dniu 6 listopada 1921 złożył P. Inż. A. Ponikowski, ówczesny Prezydent Ministrów kwotę 40.000 Mk. na rzecz pomocy dla słuchaczy na ręce podpisanego, skąd otrzymali p. Ullman 10.000 Mk., P. Wójcicki 10.000 Mk. i P. Żaba 20.000 Mk. Oprócz tego za pośrednictwem Komitetu Rektorów trzech krakowskich Szkół Wyższych otrzymała Akademia z Ministerstwa W. R. i O. P. kwotę 1.016.000 Mk. którą przekazała Kuratorjum finansowemu częściowo do rozdziału między zdemobilizowanych studentów, częściowo na inne cele pomocy dla słuchaczy.

Ponadto studenci w dn. 13 czerwca 1921, jako w dniu imienia podpisanego Rektora, złożyli kwotę 3.145 Mk., przeznaczając ją na zapomogę rektorską dla najlepszego matematyka obecnego roku 1-go. — Podpisany nieprzyjętemi przez siebie taksami egzaminacyjnymi podwyższył ją do kwoty 10.120 Mk. Tę zapomogę otrzymał w dniu 13 czerwca 1922 r. P. Mieczysław Ryszko, student 1-go roku.

Akademia posiada już trzy stałe fundacje stypendyjne, któremi zarządza Rektorat:

a) P. Dr. St. Larysz Niedzielski, właściciel dóbr Śledziejowice, utworzył w r. 1919 fundację stypendyjną swego imienia, składając na ten cel 10.000 Koron; na mocy aktu fundacyjnego jest jeszcze ta fundacja nieczynną.

b) Piąty Zjazd Techników Polskich utworzył w r. 1911 fundację stypendyjną, składając na ten cel 4.000 Kor.; fundacja ta jest również jeszcze nieczynną. — Obie fundacje są lokowane w listach zastawnych Banku Krajowego.

c) Wreszcie w czerwcu 1921 urzędnicy Kopalni „Saturn“ w Czeladzi PP. Au, Jankowski, Kamiński, Kozarski i Świnarski przesłali Rektoratowi 2 obligacje Wewnętrznej Pożyczki Państwowej z r. 1920-go, opiewające na łączną wartość imienną w kwocie 20.000 Mk., przeznaczając je jako kapitał na utworzenie stypendjów imienia Józefa Karneya.

P. Kozarski uzupełnił fundusz ten dwiema milionówkami, przeznaczając od nich procent na cel tej fundacji, a ewentualną wygraną zastrzegł do swej dyspozycji.

Wszystkim W. Szanownym Fundatorom składa Rektorat, jak najserdeczniejsze podziękowanie za ich wysoce obywatelski czyn.— Nie wątpimy, że ofiarność ludzi dobrej woli i gorącego serca pozwoli utworzyć niejedną jeszcze fundację stypendyjną, — tak potrzebną, by zdolnym a niezamożnym studentom umożliwić naukę w Akademii.

P. Inż. St. Michalski przyznał Akademii dwa stypendja na wyjazd do Paryża dla dalszych studjów; otrzymali je P. Inż. Łoskiewicz dla wyspecjalizowania się w metalografii i (ponownie) P. T. Ważewski dla wyspecjalizowania się w geometrii wykreślnej. Stypendja te ufundował rząd francuski, a rozdziałem zajmuje się Wydział Nauki.

Dary na rzecz Akademii.

Przemysł nasz nie tylko nie poskąpił swej pomocy dla słuchaczy naszych, ale także hojnie obdarzył Akademię w przedmioty takie, jak maszyny, modele, książki itd.

Katedra elektrotechniki otrzymała dla Zakładu elektrotechnicznego Akademii Górniczej następujące A) dary:

1. Generator prądu stałego, upustowy o mocy 40 KW. tj-55 KM., 125 Volt, 160 amperów, 725 obrotów; jest to dar Elektrowni miejskiej w Krakowie.

2. Motor-generator składający się:

a) z motoru prądu stałego, upustowego, 110 volt, 6 Kw. 1300/1500 obrotach,

b) z generatora prądu zmiennego 5 K V A, 50 okresów, 1500 obrotów, połączenie w gwiazdę 220 volt, w trójkąt 127 volt — ten ostatni ma dopiero nadejść; jest to dar Galicyjskiego Towarzystwa Elektrycznego z ogr. od. A. E. G. Union w Krakowie;

3. Generator prądu stałego, upustowy o mocy 3. 5 KW. 220 Volt, 2000 obrotach, jest to dar firmy D. B. C. Akc. Tow. Elektryczne, przedtem Sokolnicki i Wiśniewski Reprezentacja Polskich Zakładów Elektr. Brown & Broveri S. A. w Warszawie.

4. Motor generator składający się:

a) z motoru upustowego, prądu stałego, o mocy 9 KM. przy 1500 obrotach i 110 woltach, ze specjalnem uzwojeniem,

b) generatora prądu trójfazowego o mocy 5 KVA, 1500 obrotach, 50 okresów, napięcie, przyłączeniu w trójkąt 127 wolt, w gwiazdę 220 wolt, przy obcem wzbudzeniu 110 wolt; jest to dar firmy p. t. Polskie Zakłady Siemens-Schuckert S. A. Oddział krakowski; cały komplet ma nadejść w najbliższych tygodniach.

5. Różne wzory sieci tramwajowej, jako dar Dyrekcji tramwajów miejskich w Warszawie.

6. Trzy amperomierze, 3 liczniki, 1 woltomierz, 3 oporniki, jako dar Elektrowni sosnowieckiej, Tow. Akc. w Sosnowcu.

7. 3 liczniki elektr., 1 zegar elektr., 1 amperomierz — darowała Elektrownia miejska w Bydgoszczy.

B) Depozyty ze Zakładów Elektrycznych miasta Tarnowa:

a) Kompletne urządzenie dla pomiarów fotometrycznych składające się z fotometru syst. Zimmer & Brodhun do badania lamp żarowych, ławy 2. 5 m. urządzenia do pomiarów siły świetlnej lamp w każdym kierunku, oraz stojaka z lustrem do badania lamp, podług przepisów Związku Elektrotechników niemieckich, 2 lamp normalnych Hefnera, 4 żarowych lamp kontrolnych.

b) Precyzyjne instrumenty miernicze: 4 woltometry, 1 amperomierz, 2 miliwoltmetry, 7 upustów, 4 opornice, 1 watomierz.

c) Aparaty złożone: 1 aparat do pomiaru oporów, błędów i izolacji, 1 aparat demonstracyjny dla żarówek.

d) Liczniki itd. dla prądu stałego i zmiennego: 3 amperomierze, 1 czasomierz, 5 zegarów elektrycznych, 3 wyłączniki.

e) Różne instrumenty i aparaty, 1 tachometr, 10 termometrów, 6 aerometrów, 3 izolowane trzymadła.

f) Oporniki. opornice itd.: 4 opornice suwakowe, 1 przełącznik dla woltometra, 1 szkielet żelazny zniszczonej opornicy, 2 mufy kablowe, 1 wyłącznik dwubiegunowy.

g) 20 książek i czasopism, kilka roczników.

Zakład mineralogii i petrografii otrzymał w darze zbiory minerałów od P. Kotasa (118 minerałów), od P. Głuszcza (9 minerałów), z Towarzystwa Górniczego „Dąbrowa“ (30 minerałów), od P. Borkowskiego (4 minerały), a z Tow. Starachowickich Zakładów górniczych 12 okazów. — P. Kościński darował 50 modeli krystalograficznych. — Poza tem Zakład ten otrzymał depozyty po szkole Górniczej w Dąbrowie na Śląsku Cieszyńskim i od Czytelni akademickiej w Leoben i Przybram. — Katedra geologii stosowanej otrzymała od p. Waltera, syna śp. Inż. gór. Waltera mikroskop.

Wszystkim Sz. Ofiarodawcom składam na tem miejscu, jak najżywsze podziękowanie.

Budżet Akademii i pomoc przemysłu górniczego.

Kiedy budżety Akademii w latach poprzednich były małe i zupełnie niewystarczające, budżet na rok 1922 przedstawia pozycje znaczne, które pozwalają na pewną planową gospodarkę

w Akademji. — Oczywiście cyfry w grudniu 1921 r. dla budżetu ustalone, straciły znacznie na swej sile kupna i nie przedstawiają się dziś w tej wysokości, jaką posiadały w chwili ich ustalenia.

Poza wielu pozycjami, drobniejszemi, dziś może nawet zbyt małemi są cztery główne pozycje, które mają decydujący wpływ na naszą szkołę tj. pozycja poborów służbowych, pozycja inwentarza, pomocy naukowych i dotacja na budowę gmachu.

Od ilości katedr, Akademji przyznanych, od poborów służbowych jej profesorów, od wysokości wynagrodzenia za docentury zależy personal nauczycielski Akademji. — Nie można ukryć, że renumeracja docentów jest w Polsce znikomo małą; władze centralne przyrzekły ją zwiększyć, jednakowoż do chwili, kiedy to piszę, przyrzeczenia nie zostały zrealizowane w sposób należyty.

Profesorowie zwyczajni i nadzwyczajni zdobyli, dzięki poparciu Ministerstwa W. R. i O. P., podwyższenie płacy we formie dodatku naukowego. — Jest ono jednak już dziś niewystarczającym, wskutek czego grozić nam może zmniejszenie się personalu nauczycielskiego, zwłaszcza w akademickich szkołach technicznych.

Drugą pozycją jest uposażenie katedr, które dzieli się na pozycje zakupu inwentarza i pomocy naukowych. — Pierwsza z nich wynosi 41,000.000 Mk. i ma służyć do tego, by Akademia nie zakupywała mebli prowizorycznych, ale takie, które będą mogły być przeniesione do nowego gmachu. — Dotacja na pomoce naukowe, a więc na książki, przyrządy, modele, tablice rysunkowe, chemikalja itd. wynosi z górą 106,000.000 Mk. — Oczywiście, gdyby Akademia miała tę kwotę w pierwszym kwartale do dyspozycji, to niewątpliwie, jako kwota wówczas poważna, pozwoliłaby Akademji uposażyć zakłady naukowe, wprowadzić poniżej normy wymaganej od szkoły akademickiej, ale znacznie lepiej, niż to było możliwem w roku zeszłym. Późno jednak otworzony kredyt upoważnił Akademię do różnych zamówień, kiedy to ceny osiągnęły niebywałą dotąd wysokość. — Czwartą wielką pozycją budżetową Akademji, to dotacja na budowę gmachu głównego, jak już poprzednio wspomnieliśmy, wynosi ona 150,000.000 Mk. — dziś zbyt mała, by można było wybudować więcej niż najniższą część budynku. — Akademia będzie w dalszym ciągu robiła zabiegi, by kredyt ów Rząd powiększył, jeżeli budowa ma być prowadzoną w szybkim tempie. — Z powyższego widać, że budżet nie uwzględnia wszystkich potrzeb Akademji. — I rzeczywiście, o ile prawdą jest, że wszystko czynimy

dla Państwa, dla jego budowy i utrwalenia, o tyle jest też prawdą, że wszystkie potrzeby społeczne nie mogą być finansowane przez Państwo. — Idea „wszystko przez Państwo“ nigdy nie była u nas popularną, a dziś zbankrutowała doszczętnie. — Z tej też zasady wychodząc, że w rozwoju Akademii jest zainteresowanym przemysł, powziął prof. dr. W. Goetel tę szczęśliwą myśl, by się przemysł górniczo-hutniczy opodatkował na rzecz Akademii. — Memorjałem przez niego ułożonym zwróciła się Akademia do kilku organizacji przemysłowych z prośbą o pomoc. — Pierwszą organizacją (i dziś jedyną), która na apel Akademii odpowiedziała wielkim czynem, była Rada Zjazdu Przemysłowców górniczych w Dąbrowie górniczej. — Dzięki jej Prezesowi P. Inż. Skarbińskiemu opodatkowały kopalnie swą produkcję, wpłacając 5 do 10 Mk. od tony węgla do Funduszu Pomocy Przemysłu Węglowego na rzecz Akademii. — Dla zawiadywania tym funduszem utworzył się komitet, rządzący się swym regulaminem; w skład komitetu wchodzi z strony Rady Zjazdu PP. Dyrektor Inż. Dunajecki, Dyrektor Inż. W. Sągajło i Dyrektor Inż. Świrtun, ze strony Akademii każdorazowy rektor i dziekan wydziału górniczego. — W dniu 6 lipca 1922 odbyło się 1 sze posiedzenie komitetu w Krakowie, na którym po gruntownej dyskusji nad potrzebami Akademii, uchwalono przystąpić w najbliższym czasie do budowy domu dla profesorów i akademików na placu przy ul. Słonecznej, oddanym przez Gminę miasta Krakowa w dzierżawę na lat 80 na prawach budowy.

Tak Radzie Zjazdu, jak Jej Sz. Prezesowi i Jej Przedstawicielom w Komitecie, składał serdeczne podziękowanie imieniem Akademii za wielki czyn obywatelski.

ZAKOŃCZENIE.

Zamykając powyższe sprawozdanie za ubiegły rok akademicki, stwierdzam z przyjemnością, że natrafiliśmy niemal wszędzie na pełne zrozumienie naszych wielkich potrzeb, ciężkich warunków naszej pracy i naszych specjalnych celów. — Znaleźliśmy je w Ministerstwie W. R. i O. P., a specjalnie we Wydziale Nauki.

Ze sferami PP. Inżynierów górniczych łączą Akademię coraz to bardziej serdeczne i zażyte stosunki, które wypada tu z całym naciskiem podkreślić. — Za gorące poparcie z ich strony, za hojną pomoc przemysłu górniczego wyrażamy Im należne po-

dziękowanie. — Gminie m. Krakowa a w szczególności PP. Wiceprezydentom Inż. J. Saremu i Drowi P. Wielgusowi należy się od nas szczere podziękowanie za stałe uwzględnianie potrzeb Akademii. — Winienem też podziękować za gościnę PP. Dyrektorom tych zakładów U. J., które w ciągu minionego roku przyjmowały naszych studentów w swych salach wykładowych i pracowniach. Wszystkim PP. Kolegom, Profesorom Akademii Górniczej dziękuję za współpracę, ponadto Prof. Inż. Zarańskiemu dziękuję za stałą pomoc w załatwianiu wielkiego szeregu spraw u władz centralnych.

Wreszcie należy się podziękowanie naszej Młodzieży Akademickiej, o której już kilkakrotnie wspominałem z całym uznaniem.

Miło mi podnieść, że pracuje wytrwale i pilnie, mimo ciężkich warunków życiowych i mimo anormalnych stosunków, jakie wynikają stąd, że nie posiadamy własnego gmachu. — Oprócz tego pracuje społecznie, ideowo tak dla Państwa, jak jedni dla drugich.

Życzę Jej, by danem Jej było studjować w roku bieżącym bez przerwy, by w roku przyszłym mógł pierwszy jej zastęp swe studja w Akademii ukończyć.

Szczęść Boże!

W Krakowie w lipcu 1922 r.

Rektor Akademii Górniczej
Dr. Antoni Hoborski.

SPRAWOZDANIE KURATORJUM FINANSOWEGO AKADEMII GÓRNICZEJ W KRAKOWIE ZA ROK AKADEMICKI 1921/22.

Poza drobnymi, bieżącymi sprawami, jak udzielanie zapomóg, pożyczek itd. dwie ważniejsze zaprzętały uwagę Zarządu, a mianowicie: sprawa dostarczania mieszkań, chociażby małej ilości słuchaczy i sprawa finansowania wydawnictwa skryptów.

Z powodu braku odpowiednich funduszy nie można było myśleć o rozpoczęciu budowy domu akademickiego, jakkolwiek plac pod budowę Towarzystwo posiada*). Trzeba było zatem

*) Dnia 7 września 1922 podpisali przewodniczący i skarbnik Towarzystwa, działając w imieniu Kuratorjum, umowę z Gminą m. Krakowa odnośnie do parceli budowlanej przy ul. Słonecznej, którą Gmina oddaje Kuratorjum w dzierżawę na lat 80 z prawami budowl.

rozglądnąć się za innem, choćby częściowem rozwiązaniem sprawy. Dzięki wielce życzliwej interwencji p. Wiceprezydenta miasta Dr. P. Wielgusa udało się uzyskać lokal w klasztorze OO. Augustjanów. — Na pertraktacjach z Zarządem klasztoru, a mianowicie z ks. Przeorem i z ks. Komisarzem zostały ustalone warunki dzierżawy w ten sposób, że za cenę remontu zniszczonych ubikacji tak przeprowadzonego, aby można w nich mieszkać, Towarzystwo ma prawo bezpłatnie je zajmować przez lat 7 i $\frac{1}{2}$, licząc od dnia 1 lutego 1922. — Po tym terminie ma sąd polubowny ustalić wysokość czynszu, o ile do tego czasu Towarzystwo nie przysłoby w posiadanie własnego gmachu.

Wykonania robót adaptacyjnych podjęli się bezinteresownie pp. Inż. I. Stella-Sawicki i Arch. Burzyński, za co Im Towarzystwo składa serdeczne podziękowanie. Szczegółowe rachunki tych robót przedstawione są dalej w sprawozdaniu rachunkowem; koszty remontu przekroczyły jeden milion marek.

W lutym 1922 mieszkanie było gotowe i natychmiast zostało zajęte przez bezdomnych słuchaczy, którzy dotąd częścią mieścili się w jednej sali Akademji w Podgórzu, częścią zajmowali kąt u kolegów.

Mieszkanie składa się z 9 cel, w których mieści się razem 25 słuchaczy; przydziela je słuchaczom Zarząd Kuratorjum na wniosek Bratniej Pomocy K. S. A. G.; łącznikiem między Kuratorjum a mieszkańcami Bursy i zarządcą mieszkania jest jeden ze słuchaczy. — Czynsz za mieszkanie wynosi od 100 do 500 Mkp. miesięcznie i w znacznej części idzie na opłacenie służby. — Oczywiście sprawa mieszkania dla większej części słuchaczy jest w dalszym ciągu sprawą piekącą i Zarząd nie spuszcza jej z oka.

Kilku naszych słuchaczy znalazło pomieszczenie w Bursie Akademickiej U. J., za co Kuratorjum składa Sz. Senioratowi Bursy serdeczne podziękowanie.

Sprawa wydawnictwa skryptów była aktualną od pierwszej chwili założenia Akademji z powodu braku podręczników technicznych. — Ale brak funduszy, brak czasu u młodzieży, która poświęcić go musiała pracy organizacyjnej we własnem łonie i wreszcie nieustalenie programów wykładów Akademji były powodem, że sprawa wydania skryptów odwlokła się *). — W tym

*) W r. 1919–20 wydało K. S. A. G. jedynie skrypta „Wyższej matematyki“ według wykładów Prof. Dr. A. Hoborskiego

roku wskutek energicznej akcji Sekcji wydawniczej K. S. A. G., a przy wydatnem wsparciu finansowem Kuratorjum wydano kilka kompletnych skryptów, a kilkanaście innych jest w druku. Kuratorjum udzieliło Sekcji wydawniczej K. S. A. G. w tym roku na druk skryptów pożyczki w wysokości 825.000 Mkp. zwrotnej w miarę sprzedawania skryptów słuchaczom po umiarkowanych cenach.

Kuchnia Akademicka, zorganizowana w poprzednich latach, prowadzona była i w tym roku wyłącznie przez słuchaczów, Kuratorjum udzielało kuchni subwencji, jak dawniej i to zarówno na ogólne cele kuchni, jak i indywidualnie poszczególnym słuchaczom, będącym w potrzebie. — Wysokość tej subwencji przekroczyła kwotę 800.000 Mkp. — Z powodu znacznego podrożenia cen za śniadania, obiady i kolacje w kuchni, kwota powyższa jest za małą dla 150 słuchaczów, korzystających z kuchni i będzie musiała być w przyszłym roku znacznie podniesioną.

Inwentarz kuchni jest nadal własnością Kuratorjum. — Celem przyjsia z pomocą Młodzieży zakupiło w tym roku Kuratorjum jeszcze 55 rysownic, tak, że ich posiada obecnie razem z poprzedniami 89, a nadto do poprzednich 22 dokupiło jeszcze trzy komplety cyrkli, które wypożyczało słuchaczom.

W razie potrzeby udzielało Towarzystwo słuchaczom zwrotnych pożyczek w łącznej sumie przeszło 200.000 Mkp.

Na koszt leczenia przyznano w tym roku 82.000 Mkp. na leczenie i plombowanie zębów zaś 109.000 Mkp. Zarząd Kuratorjum składa gorące podziękowanie P. Drom Michejdom i P. Drowej Rozenowej za pomoc lekarską, udzielaną naszym słuchaczom.

Dochody swoje czerpało w tym roku Towarzystwo głównie z subwencji (okrągło 1½ miliona Mkp.), udzielanych przez Radę Zjazdu Przemysłowców Górniczych, która w pierwszym rządzie przyczyniła się do powstania Towarzystwa, i przez Ministerstwo W. R. i O. P. (okrągło 1.100.000 Mkp.), poświęcające wiele troski opiece nad młodzieżą akademicką. — I w tym roku większych zapasów do Akademji dostarczył bezpłatnie Amerykański Wydział Ratunkowy, któremu Zarząd Kuratorjum składa na tem miejscu gorące podziękowanie.

Większą jednorazową kwotę złożyli: p. Inż. St. Świętochowski, dyrektor departamentu górniczo-hutniczego w Ministerstwie Przemysłu i Handlu 400.000 Mkp. Firma Miernik i Lipschütz w Bo-

rysławiu, Spółka Akc. dla przemysłu naftowego i gazów ziemnych w Borystawiu i Bank Małopolski po 100.000.

Wszystkim tym hojnym Ofiarodawcom gorąco dziękujemy za zrozumienie potrzeb naszej humanitarnej instytucji i za okazaną pomoc. — Niemniej serdeczne wyrazy podziękowania zasyłaamy wszystkim innym osobom i firmom, którzy w jakikolwiek sposób fundusze Towarzystwa zasilili.

Ze smutkiem stwierdzić musimy, że przemysł naftowy słaby bierze udział w subwencjonowaniu Towarzystwa, jakkolwiek zwracaliśmy się ze sprawozdaniem i z prośbą o zasiłek do odpowiednich czynników i firm. — Tylko bardzo nieliczne, a wyszczególnione w sprawozdaniu firmy uiszczyły swoją składkę, w poprzednim roku zadeklarowaną. — Wyrażamy nadzieję, że zmieniają się te stosunki, gdy przemysł naftowy bliżej zetknie się z Akademią Górniczą, czy to przez profesorów, których ten przemysł Akademii dostarczy, czy też przez wychowanków Akademii, którzy w tym przemyśle pracować będą.

Zarząd Kuratorjum stanowili w bieżącym roku PP. rektor Dr. Hoborski, jako przewodniczący, Dr. A. Meyer, starosta górniczy, jako zastępca przewodniczącego, Inż. R. Dawidowski, naczelnik salin w Wieliczce, Inż. M. Dunajewski, dyrektor kopalni w Sierszy Wodnej, Inż. J. Naturski, dyrektor towarzystwa TEPEGE, Inż. J. Sykała, dyrektor kopalni w Niemcach i Prof. Dr. J. Stock, jako skarbnik.

W Krakowie, d. 1 sierpnia 1922.

Dr. Jan Stock.

	M.	f.	M.	f.
a) Subwencje i wkładki członków według załączonego wykazu:				
1. na różne cele	3,839.521	—		
2. na dom akademicki	529.075	—	4,368.596	—
b) Zwroty za:				
3. żywność	96.411	—		
4. śniadania obiady i kolacje	23.709	—	120.120	—
5. sprzedaż tuszu i papieru	2.400	—		
6. sprzedane cyrkle	21.984	—		
7. sprzedane rysownice	40.929	—	65.313	—
8. zwrócone pożyczki			206.000	—
9. sprzedane tekstylja			1.700	—
c) Dochody nadzwyczajne:				
10. odsetki od gotówki złożonej w banku .	2.100	46		
11. bonifikacja firmy Knothe Przedpełski .	10.778	—	12.878	46
d) Czynnosc od słuchaczy mieszka- jących w bursie przy ul. August- jańskiej po pokryciu kosztów obsługi			14.510	—
Razem dochody w czasie od 21/7 1921 do 31/7 1922			4,789.117	46
Pozostałość kasowa z dnia 21/7 1921 .			966.842	36
			5,755.959	82

21 lipca 1921 do 31 lipca 1922.

Rozchody

	M.	f.	M.	f.
a) Administracyjne				
1. drobne wydatki i porta	10.154	—		
2. remuneracje i służbie za rok 1921 . .	43.000	—		
3. naprawa wózka	3.000	—		
4. druk sprawozdania	7.000	—	63.154	—
b) Wydatki kuchni				
5. dopłata do obiadów	506.230	—		
6. drobne wydatki	7.770	—		
7. subwencja kuchni	224.015	—	738.015	—
c) Zapomogi				
8. na koszt leczenia	82.000	—		
9. leczenie zębów słuchaczom	108.960	—		
10. żołd zdemobilizowanym	387.400	—		
11. na wycieczki i podróże delegacji studenckiej	49.038	—		
12. wysyłka amerykańskiej paczki żywnościowej dla prof. Czeczotta w Petersburgu	33.500	—		
13. subwencja dla sekcji zewnętrznej działalności K. S. A. G.	10.000	—		
14. subwencja dla sekcji sportowej K. S. A. G.	27.500	—		
15. subwencja K. S. A. G. na transport rzeczy z czytelnicy w Przybram nadzwyczaj. subwencja ofiarowana przez Radę Zjazdu na ten cel	215.300	—	913.698	—
d) Pomoce naukowe K. S. A. G.				
16. zwrotna subwencja na druk skryptów	825.000	—		
17. kupno 55 rysownic	172.771	—		
18. kupno cyrkli 3 komplety	20.342	—	1,018.113	—
e) Pożyczki				
19. koło słuchaczy	150.000	—		
20. zarządowi kuchni	320.000	—		
21. słuchaczom	229.000	—	699.000	—
f) Dom Akademicki				
22) remont lokalu na bursę stud. w klasztorze przy ul. Augustjańskiej			1,078.571	—
g) Składki				
23. na pomnik wdzięczności dla Ameryki			5.000	—
Razem rozchody w czasie od 21/7 1921 do 31/7 1922			4,515.551	—
Stan kasy dnia 31/7. 1922			1,240.408	82
			5,755.959	82

Rozchody

Rachunek domu akademickiego za czas

	M.	f.	M.	f.
a) Sporządzenie projektu domu akademickiego			9.000	
b) Remont lokalu na bursę w klasztorze przy ul. Augustjańskiej (dla 25 słuchaczy)				
1. roboty murarskie	364.346			
2. roboty ciesielskie	141.529			
3. roboty malarskie	94.990			
4. roboty zdruśńskie	101.456			
5. roboty instalacyjne	353.150			
6. oczyszczenie	11.000		1 066.471	
c) Administracja				
7. zwózka opału	3.100			
8. służba i drobne inwestycje	19.690		22.790	
			1.098.261	

Rozchody

Rachunek Pomocy Naukowych K. S. A. G. za

	M.	f.	M.	f.
a) Zakupy i subwencje				
1. zwrotna subwencja na druk skryptów .	825.000			
2. kupno 55 rysownic	172.771			
3. kupno 3 kompletów cyrkli	20.342		1.018.113	
b) Przeniesienie z rachunku rucho- mości				
4. 39 rysownic	14.480			
5. cyrkle	77.290	50		
6. książki	3.923	45	95.693	95
			1.113.806	95

Rachunek ruchomości za czas od 21 lipca 1921 do 31 lipca 1922.

	M.	f.	M.	f.		M.	f.	M.	f.
Stan początkowy			233.172	85	Ubytek				
					1. Sprzedano papieru za . . .	1.462	50		
					2. Sprzedano książek i tuszu			2.400	
					za	937	50		
					Przeniesiono na rachunek pomo-				
					cy naukowych słuchaczy				
					3. 39 rysownic	14.480			
					4. cyrkle	77.290	50		
					5. książki	3.923	45	95.693	95
					Wartość końcowa rucho-				
					mości				
					6. naczynia kuchenne	81.280	40		
					7. otomana	1.500			
					8. szafa i fotel	9.925			
					9. wózek	7.450			
					10. maszynka do włosów . .	84			
					11. księgi i pieczętki	329	50		
					12. narzędzia uprawy	1.410			
					13. łódź	33.000			
					14. blacha do hektagrafu . .	100		135.078	90
			233.172	85				233.172	85

Subwencje i wpłaty członków Kuratorium finansowego Akademii Górniczej w Krakowie za czas od 21 lipca 1921 do 31 lipca 1922.

1. Przemysł naftowy Bitków, regularnie miesięcznie po 500 Mp. za czas od 1 lipca 1921 do 31 maja 1922	10 500	Mk
2. Firma Premier Borysław wkładka	4.500	"
3. Prof. Inż. Rodziewicz Bielewicz wkładka za rok 1922	500	"
4. Biuro wiertnicze Robót Gór. W. Łempicki i Ska Sosnowiec	3.000	"
5. Koncern naftowy Dąbrowa, regularnie miesięcznie po 2 000 Mk. za czas od sierpnia 1921 do końca maja 1922 a za czerwiec i lipiec po 5.000 Mk.	38.000	"
6. Inż. Gerzabek Łanczyn wkładka za rok 1922	6 000	"
7. Starosta Dr. Mayer za rok 1922	300	"
8. Nadradca Inż. Jastrzębski za rok 1922	300	"
9. Rektor Dr. Hoborski za rok 1922	2.000	"
10. Prof. Inż. Nowotny za rok 1922	300	"
11. Prof. Dr. Goetel za rok 1922	300	"
12. Prof. Inż. Bohdanowicz za rok 1922	500	"
13. Prof. Dr. Krauze za rok 1922	500	"
14. Prof. Inż. Chromiński za rok 1922	500	"
15. Prof. Dr. Rozen za rok 1922	300	"
16. Grandowski jednorazowy dar	50	"
17. Warszawskie Koło Związku Górników i Hutników przez prof. Zarańskiego	8.620	"
18. Prof. Suchanek wkładka za rok 1922	1.000	"
19. Prof. Dr. Drozdowski wkładka za rok 1922	300	"
20. N. N. jednorazowo	1.000	"
21. Prof. Dr. Stock Jan za rok 1922	500	"
22. Firma Miernik i Lipschütz Borysław jednorazowo	100.000	"
23. Tow. Radjotechniczne Warszawa jednorazowo	10.000	"
24. Rada Zjazdu	1,412 191	"
25. Subwencja Tow. Grodz. kop. węgla przez Bank handl. do Banku kraj.	500 000	"
26. Subwencja P. F. H. w m. do Banku kraj. w m.	100.000	"
27. Prof. Kling wkładka	3.000	"
28. Ministerstwo W. R. i O. P. na pomoc słuch. Ak. Gór.	566.000	"
29. Związek Górników i hutników subwencję na rok 1922	10.000	"
30. Prof. Inż. Zarański na rok 1922	500	"
31. Sierszańskie Zakłady Górnicze	20 000	"
32. Inż. St. Świętochowski	400 000	"
33. Inż. Schimitzek wkładka za rok 1922	2.000	"
34. Inż. Marcin Szwabowicz wkładka za r. 1922	1.000	"
35. Tow. Premier (Inż. Setkowicz)	5.000	"
36. Jakób i Gustaw Goldman i Ska	9.950	"
37. Subwencja Okręgowego Urzędu Górniczego w Stanisławowie	62.585	"
38. Subwencja Tow. Przem. Naft. Bracia Nobel	24.000	"
39. Spółka Akc. dla Przem. Naft. i Gazów Ziemnych we Lwowie	100.000	"
do przeniesienia	3,405.196	Mk.

	z przeniesienia	3,405.196 Mk.
40.	St. Radca Inż. Czapliński wkładka za rok 1922	500 "
41.	Starosta Inż. Mayer	200 "
42.	Inż. Kondratowicz wkładka za rok 1922	5.000 "
43.	Bank Małopolski	100.000 "
44.	Jednorazowa subwencja firmy Segil Nadwórna	5.000 "
45.	Ministerstwo W. R. i O. P. na kuchnię dla słuch. Ak. Gór.	250.000 "
46.	Reszta subwencji Min. W. R. i O. P. na pomoce naukowe słuch. Ak. Gór. i	73.625 "
	Razem	3,839.521 Mk.

Na dom akademicki.

1.	Z kwestury jako rozdział czesnego	279.075 Mk.
2.	Ministerstwo W. R. i O. P.	200.000 "
3.	Komitet Pomocy Przemysłu Węglowego przekazane przez Akc. Tow. w Wiedniu „Opiag“	50.000 "
	Razem	529.075 Mk.